

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 116

Setembre de 2019

« T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos.»

Mt 11, 25

SUMARI

	Pàg.
◆ 75 anys de Vida Religiosa Gna. Marina Fernández	--- 5
◆ Trobada de Gnes. coordinadores de pastoral	--- 7
◆ Trobada de PJV a Puig d'Olena	--- 10
◆ Simplement ser...	--- 11
◆ Comunitat i col·legi de San Carlos City - Filipines	---
◆ Dia de Pic- nic a l'escola	--- 13
◆ Celebració de la Festa de l'Anunciata	--- 16
◆ Celebració dels 25 anys de presència de la comunitat	--- 19
◆ Solidaritat amb els més necessitats	--- 26
◆ Compromís pastoral de la comunitat	--- 28
◆ Trobada amb la Priora general	--- 30
◆ Inauguració de l'exposició dels tallers missioners	--- 32
◆ Cóm podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?	--- 34
◆ Trobada Gnes. final de curs	--- 36
◆ Biografia i entrevista amb la Gna. Josefa Mullerat	--- 40
◆ Gna. Tresia exposa la seva tesi	--- 45
◆ Trobada Família Dominicana a Manresa	--- 48
◆ Temps de descans i fraternitat	--- 52
◆ Missatge d'acció de gràcies	--- 56
◆ Magnificat	--- 60
◆ Inici del postulantat i noviciat a Filipines	--- 63
◆ Seguint a Jesús.	--- 65
◆ La meva professió perpètua	--- 68

◆ Capítol general dominics 2019	---	72
◆ Agraïment a la Gna. Amparo González	---	75
◆ Festa de Sant Domènec a Vietnam	---	76
◆ Segona comunitat a Vietnam	---	78
◆ Festa del P. Coll el col·legi d'Amílcar	---	79
◆ Celebració dels 50 anys del col·legi de Gironella	---	82
◆ 125 anys de presència a Ripollet	---	89
◆ 125 anys de presència a Girona Pont Major	---	93
◆ 10 anys de la fundació de FEDAC	---	97
◆ Exercicis del grup CAPVESPRES	---	101
◆ En record de la Gna. Emilia Pizarro - Girona	---	104
◆ Ens ha precedit a la casa del Pare:		
◆ Germana: Maria Roser Codina	---	107
◆ Familiars de Gnes. de la Província	---	1110
◆ Informacions	---	111

75 anys de VIDA RELIGIOSA

de la Gna. Marina Fernández García

" Qué detalle, Señor, has tenido conmigo"

El dia 10 de març de 2019, diumenge, amb la presència de la Priora i Secretària provincials que estaven de visita canònica a la nostra comunitat, vam tenir el goig de commemorar els 75 anys de vida religiosa de la nostra germana Marina Fernández García. L'Eucaristia la va presidir Mossèn Salvador Mundó, que va centrar la seva homilia en els textos de la missa del primer diumenge de Quaresma, fent també al·lusió a la fugacitat del temps i al goig que ha d'experimentar la germana Marina de sentir-se acompanyada pel Senyor i poder viure en fidelitat aquests 75 anys de vida consagrada, i els que Ell li segueixi concedint, en la seva bondat i misericòrdia.

Déu ha estat fidel a l'aliança que va establir fa tants anys amb la germana Marina i ella ha anat responent amb generositat i alegria a la crida que un dia va sentir deixant-se seduir pel seu amor. En el transcurs de la seva llarga vida, 93 anys, amb moments de llums i ombres, sempre ha sentit la presència amorosa del Pare que la conduïa pel camí de la fe, de l'entrega i de l'amor.

Finalitzada l'Eucaristia totes les germanes ens vàrem reunir a la sala de comunitat per felicitar-la de forma més distesa. La germana Marina, com a bona asturiana, es va emocionar quan li vam cantar l'himne a la «Santina» i «Asturias patria querida». També se li van escapar algunes llàgrimes quan es van llegir les felicitacions de les germanes dels Consells general i provincial, així com la felicitació de la comunitat. Finalment la nostra germana va expressar un agraïment

profund a totes les presents i a aquelles que des de la distància s'havien unit a la celebració d'acció de gràcies.

Les germanes del Consell provincial, Mª Rosa Masramon, Rosa Mª Picas, i totes les que formem part de les dues comunitats de la Casa Mare, hem tingut el goig de compartir aquesta jornada d'acció de gràcies al Senyor pel 75 aniversari de la primera professió de la nostra germana Marina Fernández; d'agrair la crida a la vida religiosa, la d'ella i la de cadascuna de nosaltres, i agrair també les gràcies obtingudes en tots aquests anys de consagració per anar descobrint, en el dia a dia, les crides constants que el Senyor ens va fer, i ens va fent, perquè continuem conreant la trobada amb Déu, la vida de fraternitat, el lliurament generós a la missió, encara que sigui de forma

humil i senzilla, i ens esforcem també per ser testimonis vivents del llegat heretat del nostre estimat fundador, sant Francesc Coll. Que ell continuï il·luminant el nostre caminar com consagrades al Senyor en la Congregació de Dominiques de l'Anunciata; que Maria de l'Anunciació, disponible sempre a la voluntat de Déu, sigui el nostre principal referent, i que amb el salmista puguem dir: *«Lloeu el Senyor, tots els pobles, glorifiqueu, tots els pobles. El seu amor amb nosaltres, la fidelitat del Senyor durarà sempre»*.(Salm 116)

Comunitat Vic-Residència

TROBADA COORDINADORES DE PASTORAL A VILADRAU

El dia 6 d'abril de 2019, de bon matí anàvem arribant les coordinadores de Pastoral de cada comunitat de la Província de Sant Ramon de Penyafort a Viladrau. Tot l' equip de Pastoral de la Província, juntament amb la germana Glecy, delegada general de PJV, ens reberen donant-nos una càlida benvinguda.

Teníem preparat un succulent esmorzar: una bona "coca", típica del poble amb xocolata, cafè, llet i... Després, va arribar la sessió de fotos personals al pati amb el fons espectacular del Montseny. Allà ens esperaven les germanes "reporteres" que ens feien les fotos individuals acompanyades de globus de diferents colors. Un cop acabada la sessió fotogràfica, ens vam dirigir a la sala de trobada presidida per la Mare de Déu. La germana Glecy, ens va donar la benvinguda i va començar l'animació de la jornada amb el títol "La felicitat es troba a l'interior i en voler sempre el que Déu vol". Va seguir amb diferents interrogants: per què hem estat convocades, gaudim de la vida, ens coneixem bé, com ens sentim per dins, sabem dates importants de les germanes, ens felicitem i celebrem les dades de la nostra professió religiosa, coneixem les xarxes socials que fan servir els joves, estem contentes de la nostra vocació, som acollidores...? Tots aquests interrogants eren per arribar al camp de Pastoral Vocacional que era el seu principal interès. És important conèixer-nos i conèixer els mitjans que fan servir els nostres joves per arribar-hi.

Primer hem d'evangelitzar-nos per evangelitzar avui en comunió, tenint en compte la diversitat en què vivim en la nostra societat i Congregació.

Seguidament es van fer grups per reflexionar algunes de les preguntes indicades, per ajudar-nos a conèixer-nos i valorar-nos més. Després, vam fer la posada en comú. La germana Glecy insistia que no podem comunicar el que no vivim. Per evangelitzar hem de ser evangelitzades. Hauríem de viure l'Evangeli per a transmetre-ho des del nostre interior amb expressions d'alegria, d'optimisme, superant contrarietats que ens fortifiquin i, sempre amb esperança.

La felicitat és a dins de cadascuna, repetia i repetia, la germana Glecy. Qualsevol moment pot servir per ser testimoni de la nostra vocació, cal aprofitar cada circumstància. És important motivar els joves per al seu replantejament vocacional. El nostre semblant, alegre i feliç, exterioritza la nostra vida interior que ha de traspasar com si fos la música de l'ànima. Ens convidava a tenir actituds d'acollida, d'amabilitat, de cordialitat, de bondat, de serenor, de positivitat i d'esperança confiada en Déu.

El matí va transcórrer ràpid, àgil i alegre incloent dolços i gimnàstica que ens va dirigir la germana Pilar Batlle. Vam Compartir un succulent i variat menjar del país preparat per l'Hotel del mateix equip provincial de Pastoral.

A la tarda seguïrem amb la reflexió del tema vocacional. La jornada es va fer curta i distesa. La vam viure amb alegria, il·lusió, bon humor i festiva. Es va

acabar amb una dinàmica de globus on cadascuna va escriure el seu nom i els vam llançar cap amunt evitant, entre totes, que no vinguessin a baix.

Al final hi va haver una gran explosió de globus tots alhora. Hem de rebentar la nostra vida del que portem dins "tant de bo rebentis de l'amor de Déu", li deia la seva mare al Pare Coll.

Estem segures que «l'Anunciata és obra de Déu», cal donar-la a conèixer i encara que el temps és fosc, tenim la certesa que Déu continua il·luminant i cridant als joves. Nosaltres som portadores del mateix Sol.

Gna. Dolores Perales

TROBADA DE PJV - PUIG D'OLENA

El dissabte, 11 de maig, amb la càlida rebuda de la Comunitat de Puig d'Olena (aprofito per tornar a donar les gràcies), un grup de vuit joves, juntament amb l'equip de PJV, vam gaudir d'una jornada de recerca personal compartida en grup, en comunitat.

Sota el lema ET CRIDO PEL TEU NOM, la nostra reflexió va girar entorn a la crida que Jesús ens fa a cadascú de nosaltres. És una crida personal i lliure, que implica una resposta personal i lliure. Una crida diferent per cadascú que necessita del silenci i la trobada per poder sentir-la. Una invitació a sortir del port anomenat por o comoditat per començar una travessia de vida a la qual la seva crida remou i encén el nostre interior. Des del nostre nom, des d'unes notes musicals, des del contacte amb la Natura i el despertar dels sentits, des del silenci, des de la llibertat, i amb clima de voler fer camí com els deixebles d'Emaús,

des del compartir una taula plena de generositat, des de la pregària, la jornada va estar plena de moments personals, d'interioritat, de riures... però vull ressaltar el goig de compartir i viure que l'Anunciata sou testimoni del projecte del bon Francesc, que avui té sentit més que mai, que fer camí junts, amb totes vosaltres, ens ajuda a admirar i contemplar, a encendre un altre foc.

Amb el repte de continuar aquest projecte de ser portadors de la Bona nova, de consolidar el grup de joves, de créixer en la fe, de viure el carisma, de caminar amb l'Anunciata, sols puc dir que sou llum que enceneu altres llums. Gràcies, set lletres que per separat no ens diuen res i juntes expressen un sentiment.

Rafa Chirivella

SIMPLEMENT SER...

Barcelona, Residència - Elisabets

Conferència feta per la germana Glecy, qui amb molta energia va contagiar el seu dinamisme durant la seva exposició. Va començar amb un vídeo sobre l'albada i el que representa per a nosaltres. Això ens va portar a l'interrogant de saber a qui s'ha anomenat sol i què significa, fixant-se en la premissa de ser bona persona.

Seguidament es va realitzar una dinàmica de reflexió per tal de qüestionar la joventut concretament d'Espanya, en la que cadascuna de les noies havia d'escriure una característica que considerava representativa de la joventut actual. Posteriorment cadascuna havia de mostrar el seu acord o desacord amb cada característica escrita.

A continuació es passà a qüestionar en grups més petits i, en aquests mateixos grups, s'havia d'organitzar un símbol corporal que manifestés el que s'havia escrit i explicar el perquè d'aquest símbol. Això donà peu al final a escriure en post-its i a enganxar a les esquenes característiques que posseeixen les altres noies, per adonar-nos de quines són les més properes, i què pensen els altres d'un mateix.

Margarita Lazo

Aquesta frase de Santa Teresa em porta al dia que vam poder gaudir d'una xerrada de la germana Glecy de Filipines.

Va ser un moment de reflexió profunda, de recolliment entre el nostre atrafegat i sorollós dia a dia a la ciutat.

Vam reunir-nos a la sala. Vaig estar pensant en la contemporaneïtat dels ensenyaments del nostre llibre sagrat, en aquest món ple d'injustícies provocades pel capitalisme.

Crec que en la tradició, en autors com Santa Teresa, podem trobar una espurna que ens interpel·li la nostra realitat. Trobar moments, fora dels mòbils, de les xarxes i de la contingència de les relacions virtuals, ens ajuda a pensar i a relacionar-nos, i a saber-nos més inconformistes, vives i agents del canvi, un canvi que,

com va dir la germana Glecy, comença en nosaltres i en la nostra certesa de bondat i d'imperatiu de fer bé les coses.

Juntes, podem canviar el món, començant per canviar les paraules, les paraules que llegim i que ens escriuen, des d'un passat que ens toca de prop i un present que prepara el futur.

Mireia Cassanyes

PRE-ELEM PICNIC DAY

2 de març de 2019

«Tindrem pícnic amb els nostres amics... anem a reunir-nos tots altra vegada». Aquestes són les paraules cantades repetidament pels nens de pàrvuls, durant el dia de pícnic. Des del moment que ens vam reunir a l'escola per iniciar-lo amb una breu pregària, durant tot el viatge es podia veure l'emoció i l'alegria en els ulls de cada nen. Molta més alegria encara quan vam arribar al lloc, davant del Capitoli Provincial, i cada nen/a va començar a estendre les seves estores i botigues a la zona escollida per al pícnic. A tots se'ls veia contents.

En el mateix moment de l'arribada vam començar els jocs, primer els nens i després els pares. A continuació va arribar el més important, el pícnic. Realment va ser un veritable pícnic fratern entre les famílies i el personal docent i no docent del Col·legi L'Anunciata. Cada família tenia el seu propi

menjar, però només hi havia una gran taula rodona de família, en la que tots eren benvinguts a celebrar el banquet familiar.

Mentre uns gaudien del menjar, altres ja volien elevar els seus volantins. Cada nen havia portat el seu i després del pícnic de la família, uns després dels altres, tots van anar prop de la platja a alçar les seves cometes.

Tots i cada un van ser molt participatius i van cooperar en totes les activitats. Realment va ser un dia ple d'entreteniment i de goig no només per als nens, sinó també pels pares, personal de l'escola i les Germanes.

A través d'aquestes activitats, l'escola continua inculcant en cada membre del Col·legi Anunciata els valors necessaris per a la formació de la família i creixement de cada nen.

Tots van tornar a casa molt contents, amb un sentiment de família Anunciata reforçat i cantant contínuament la lletra de la cançó del pícnic **"Tindrem pícnic amb els nostres amics... anem a reunir-nos tots altra vegada"**, i

desitjant ja la propera activitat per estar una vegada més amb la família, la família Anunciata.

Gna. Joanne U. Ocal

DIA DE L'ANUNCIATA A L'ESCOLA SANT CARLOS CITY

*L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder
de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra.*

(Lc 1,35)

El dia de la Festa de l'Anunciata va tenir lloc una altra activitat important per a la vida del nostre col·legi, que per cert, va resultar molt bé per als alumnes, pares i per tots els que van compartir el seu temps i servei. Una vegada més va ser una celebració per proclamar la bondat del Senyor.

Es va iniciar amb l'Eucaristia, presidida pel P. Eric, missioner de Maria a Filipines. En la seva homilia va posar l'accent en la fe que hem de viure com a creients en Déu. La fe viscuda per Maria és un exemple per a nosaltres de docilitat i sincera confiança en Déu.

Després de la Missa, el P. Eric i unes mares del Col·legi van tallar la cinta per obrir la jornada "Solidarity Fair" - Fira Solidària. Els ulls dels alumnes reflectien el seu entusiasme. Tots van participar amb els seus professors en la venda dels seus propis productes. Els pares van anar

a les aules dels seus fills i van comprar molts dels objectes que ells mateixos havien fabricat.

En acabar aquesta visita, alguns pares van ajudar a preparar les taules per al menjar de fraternitat en la qual es va compartir tot el que cada família havia portat. Quan va estar tot preparat es va iniciar el “salu-salo” -àgape-, els nens en una taula i els adults en una altra.

Va ser una celebració senzilla on tots, petits i grans, van gaudir de la companyonia mútua, com Déu ens acompanya en les penes i alegries per mitjà del seu Fill Jesús. Felix dia de l'Anunciata!

Gna. Nellie Lamcis

25 ANYS DE LA COMUNITAT «PADRE COLL» DE SAN CARLOS CITY

“Shine like the stars in the night”. «Brilla como las estrellas en la noche»

L'1 de juny de 1994, les germanes Natividad, Dolores, Mariela i Mila van iniciar la primera comunitat en el barri Coliling de Sant Carles City: Comunitat Pare Coll.

L'1 de juny de 2019, la comunitat, que actualment resideix en el barri Talang, celebrava 25 anys de presència a San Carlos, Pangasinan. Abans de la celebració s'ha tingut un Tridu fent el recorregut pel camí que passaven les nostres primeres germanes i que han continuat passant totes les que han anat venint al llarg de tot aquest temps.

El 29 de maig, primer dia del Tridu, es va dur a terme «el Rosari vivent en família» en Coliling, primer lloc on es van viure les germanes. Es va realitzar a l'Escola Bàsica a cinc minuts del lloc on es va situar la primera casa. Després del significatiu res del Rosari es va celebrar l'Eucaristia presidida pel P. Mansay, actual sacerdot encarregat d'aquest lloc.

El 30 de maig, es va fer la «Missió Mèdica» en el barri Mabalbalino. Primer barri d'immersió de les germanes de les dues comunitats de Filipines. Vam començar el dia amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel P. J. Cinquè, actual rector de la capellania de Sant Joan Pau II al qual pertany aquest barri. La Missió mèdica i dental va ser plenament complerta amb la presència i col·laboració de doctors i dentistes de Sant Carles i Dagupan City així com de l'equip de Creu Roja de Dagupan.

El 31 de maig va tenir lloc «el Festival de Fe» en el barri Talang. Aquest dia vam anar al lloc actual de vida i missió de la comunitat. A l'alba, pares, professors, alumnes, joves, catequistes, membres de les comunitats de base, veïns i germanes, ens reunim per a resar el Rosari en processó intercalant danses amb sentit de fe i goig, conduïts pels nostres alumnes del «Col·legi Anunciata». Després d'un petit refrigeri es va celebrar l'Eucaristia, aquesta vegada presidida pel P. Mejía, el sacerdot de la Parròquia Santo Domingo de San Carlos, a qui l'Arquebisbe Cruz va confiar la comunitat quan se li va demanar permís per a la fundació.

L'1 de juny, Aniversari de la Fundació de la Comunitat. L'acte principal va ser la celebració solemne de l'Eucaristia d'Acció de Gràcies, presidida pel Sr. Arquebisbe de Lingayen- Dagupan, Mons. Sòcrates V. Villegas, a la nostra Capella. En la seva homilia ens va recordar la importància de mirar sempre a la Creu, on trobem el nostre goig i destinació: l'amor. Després de l'Eucaristia, un senzill dinar va posar punt final a la celebració.

Totes les activitats les vam preparar y organitzar les tres comunitats de Filipines, d'acorde a la programació que tenint elaborada conjuntament. També hi van estar presents les Gnes. Joyce i Thach de la comunitat de Vietnam que havien participat en els Exercicis Espirituals com a cloenda de la preparació per a la Professi3 perpètua de la Gna. Thach. La presència de la Priora general, H. Ana Belén Verísimo i de la consellera general, Gna. Glicería Punongbayan, van omplir d'alegria i gratitud a les comunitats de Germanes. a la comunitat educativa i persones conegudes dels barris.

Vint-i-cinc anys donant testimoni viu de l'amor misericordi3s de Déu a través de les filles de P. Coll. Visca l'Anunciata! Visca l'Evangelí i el rosari! La nostra missió continua.

Gna. NELLIE LAMCIS

COMUNITAT «Padre Coll», 25 ANYS DE PRESÈNCIA DE VIDA CONSAGRADA EVANGELITZADORA I HUMANITZADORA

«Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?»

Casi feia sis anys de la fundació de la comunitat de Quezon City. Hi havia aspirants, postulants, novícies i estudiants; promesa de vida, de futur.

Semblava convenient obrir una altra comunitat per atendre aspirants i postulants i seguir endavant amb la formació apostòlica de les dues primeres germanes, Mariela de Villa i Mila Palomo, que acabaven el temps de Estudiantat, i de les altres germanes que seguirien.

La comunitat, de dos en dos, havia fet una experiència de promoció vocacional en els quatre punts cardinals de Filipines: Sorsogon a l'est, Mindanao al sud, Mindoro a l'oest, i Sant Carles i Ilocos Nord al nord-oest. Va ser providencial per a l'elecció del lloc on s'ubicaria la segona comunitat de Filipines.

Després d'un bon discerniment amb la Piora provincial del moment, H. Mª Ángeles Fíguls, es va optar per la ciutat de San Carlos, a la regió de Pangasinán. Era el lloc que millor responia als criteris establerts: no molt allunyada de l'anterior comunitat, de fàcil accés a Manila, poca o cap presència de congregacions religioses, centres d'estudis perquè les germanes, que ho necessitessin, poguessin continuar la seva formació acadèmica i possibilitat de realitzar un treball apostòlic.

L'1 de juny de 1994, les Gnes. Dolors Perales, Mariela De Villa, Milagrosa Colom i Nativitat Martínez arribem a San Carlos amb una furgoneta dels Pares Dominics, carregada del necessari per començar a preparar la casa per acollir a cinc postulants uns dies més tard. S'havia llogat una casa prou àmplia en el camp, a uns 4 km. del centre urbà on se situa la Parròquia «Santo Domingo», fet que potser ens va fer sentir més a casa.

La comunitat seria casa Postulantat. La formació de les postulants i la continuació de la formació de les germanes de vots temporals, era la missió principal de la comunitat. Estudi, Oració i Apostolat, els nostres pilars dominicans; compromís ferm amb la Pastoral vocacional, successiva obertura als nostres veïns propers i més llunyans, a la Parròquia, col·legis privats i públics, a l'Arxidiòcesi; sempre en sortida, la marca de la comunitat. La veritat que res se'ns posava per davant. D'altra banda, l'acollida de tots no va poder ser millor. L'Esperit de Déu treballava per nosaltres i amb nosaltres en la nostra petitesa i pobresa de mitjans i, sobretot, de llenguatge. Un món obert per a la Missió evangelitzadora

que ens satisfieia d'entusiasme i gratitud a les dues comunitats i a la Província que, des de lluny o de prop, ens va acompanyar i va sostenir sempre.

L'any 2001 la comunitat es va traslladar definitivament a la casa que la Província havia construït al Barri -barangay- que anomenem Talang a la zona oest de la ciutat, també en ple camp. Des del principi, els sacerdots de la Parròquia ens havien orientat a aquesta zona, per ser la més marginal i d'escassa atenció per part de la parròquia. Amb els laics encarregats havíem recorregut tots els barangays i en els més apartats -Mabalbalino, Va saber, Bogaoan, Salinap ..., les dues comunitats de Filipines amb les joves en formació havíem realitzat setmanes d'immersió missionera vivint a la seva casa de dos en dos, resant, donant formació bíblica i treballant amb ells.

Aquestes missions i les visites a les cases del nostre entorn van ser una gran oportunitat per conèixer la seva vida, els seus problemes, aspiracions, les seves necessitats. Inspiració per implementar, any rere any, Projectes de solidaritat: construcció de cases, eines de conreu, donació de cabres per multiplicar i alimentar els nens, construcció de sanitaris a la zona del dic, beques escolars i d'alimentació. La caritat és creativa. La generositat de la Província i Congregació digna de ser reconeguda i agraïda com a manifestació de l'amor de Déu per als necessitats.

En la mesura del possible les germanes assignades a la comunitat van buscar treball remunerat o sense remunerar i sempre com una projecció apostòlica: classes a la Universitat Verge Miraculosa: Gnes. Mariela i Mila; San Carlos College: Gna. Jocelyn; College de Lingayen: Gna. Glecy; Saint Charles Academy: Sr. Mary Ann; catequesi a les escoles públiques: Gna. Marta, Gna. Connie, Gna. Elena, Maribel i postulants. Un any l'Arquebisbe Creu va encomanar a les germanes la formació catequètica dels professors de Religió de les seves Escoles i dels joves catequistes de 3r i 4t de Batxiller de les mateixes de tota l'Arxidiòcesi. La Gna. Glecy, fonamentalment, va estar a càrrec del Programa i la

seva realització. Els horitzons se'ns anaven ampliant. Com Jesús sentíem que *«la collita és abundant però els obrers molt pocs»*.

Va arribar el temps d'establir una obra pròpia d'acord al nostre carisma específic: *«Fidels al carisma del Pare Coll ens dedicarem especialment a l'educació com una de les formes més eficients d'evangelitzar, tenint en compte que l'escola catòlica ocupa per a nosaltres el lloc preferent»*(NL 89, II).

La Província, un cop més, va pagar i segueix pagant la construcció del Col·legi Anunciata; la nostra escola, sòlida i digna. Moltes hores de preparació de la documentació i organització per ser reconeguda mica en mica per l'autoritat competent. La Gna. Gleycy i altres germanes de la comunitat són testimonis d'aquesta realitat inicial, en la que han posat molt coratge, esperança, il·lusió i amor a l'Evangelí i a la Congregació. Avui podem veure el fruit del gra de mostassa: de deu, a més de dos-cents alumnes de Prekinder, Kinder, Primària i Secundària fins 9è, amb l'esperança d'arribar al cicle complet, al grau 12.

Un bon grup de professores, professors i germanes treballen incansablement no només per una bona formació acadèmica dels alumnes, sinó també per la seva formació integral, dedicant temps i espais per a activitats significatives a través de l'any: religioses, esportives, culturals, de reflexió, tant per a ells com per les seves famílies i personal del col·legi. Eucaristia mensual i festes importants per a la Congregació, Campament de la fe, Dia de la Família, Festival d'Esport, Luminescència (cultural), Activitat Solidària, per citar-ne algunes.

La celebració dels 25 anys ha representat una síntesi del que ha sigut la vida de la comunitat expressada en un Tridu: Rosari vivent realitzat en el primer Barangay on vam començar, símbol de l'evangelització. Missió mèdica i dental en el Barangay on portem a terme la 1a missió d'inserció amb les formandes, resum de l'acció sanadora,

humanitzadora. Festival de la fe: processó presidida pel Pare Coll, rés, cant, dansa, en Talang, residència de la comunitat, testimoni joíós del nostre Carisma.

L'1 de juny de 2019, Festa de la Comunió de les tres comunitats que han portat a terme tota la celebració i viscut any rere any aquest gran do. Festa de la Comunió amb la Província, sempre present de tantes maneres. Festa de la Comunió amb la Congregació, manifestada en aquest moment amb la presència de la Priora general H. Ana Belén Verísimo i la Consellera, H. Glecý, que ha viscut gran part d'aquesta història. Festa de Comunió amb l'Església representada en el nostre Pastor, Arquebisbe Sòcrates Villegas, sacerdots, religiosos i poble dels barris on hem treballat i viscut. I sobretot, Festa de la Comunió amb Déu, perquè Ell ha estat gran amb nosaltres i per això, el nostre cor li canta agraït. El punt final no podia ser un altre que l'Eucaristia, Acció de Gràcies solemne, joiosa i compromesa.

Gna. Mª Nativitat Martínez de Castro

DOMINICAN SISTERS OF THE ANUNCIATA
25 Years of Evangelizing Presence
 in San Carlos City, Pangasinan

MAY 29, 2019— BRGY. COLILING, SAN CARLOS CITY
 (Coliling Gym/ Elementary School)
 7:00AM— Family Living Rosary
 9:00AM— Holy Eucharist

MAY 30, 2019— BRGY. MABALBALINO, SAN CARLOS CITY
 (Devine Mercy Chapel)
 7:30AM— Holy Eucharist
 9:00AM— Medical-Dental Mission
 & Blood Letting

MAY 31, 2019— BRGY. TALANG, SAN CARLOS CITY
 4:00AM— Faith Festival
 6:30AM— Holy Eucharist

JUNE 1, 2019— DOMINICAN SISTERS OF THE ANUNCIATA CHAPEL
 8:00AM— Thanksgiving Mass

SOLIDARITAT AMB ELS MÉS NECESSITATS

«Cada cristià individual i cada comunitat són cridats a ser un instruments de Déu per a l'alliberament i la promoció dels pobres, de manera que puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per escoltar el clam del pobre i socórrer-lo » (Evangelii Gaudium 187).

La parròquia de Sant Joan Pau II, a través del comitè d'acció social, evangelització i culte, coordinat per les germanes de Dominiques de l'Anunciata, de la comunitat de Sant Carles City, Filipines, estén una mà als nostres germans i germanes necessitats, especialment als malalts, als ancians, a les víctimes de les inundacions i a la família de EJK (assassinats extrajudicials) al barri de Mabalbalino, Sant Carles, Pangasinan.

El ministeri dels pobres és un dels programes de l'Arxidiòcesi de Lingayen-Dagupan per enfortir realment en cada parròquia l'opció pels pobres; els darrers i els més desfavorits de la societat.

A través del compartir de les persones de bon cor, Caritas Dagupan va distribuir a les parròquies aliments amb els nostres germans i germanes més necessitats, especialment aquells que van patir els efectes de les inundacions. Les germanes de la comunitat de Sant Carles City, el rector Pare Jimmy Quinto i els líders del consell pastoral van anar a distribuir l'ajuda a les famílies, un gest de l'Església envers els més pobres.

Agraïm la generositat de totes les persones que desinteressadament van compartir els seus bens. Un gest senzill que va arribar i va tocar el cor dels nostres germans i germanes que ho van rebre.

En l'evangeli de Mateu 4, 4, Jesús ens diu: No solament de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu. MISA (Ministeri d'Acció Social) treballa colze a colze amb els catequistes i amb els membres de la BEC (Comunitat Eclesial Bàsica). Van reunir a la persones en grups d'adults, joves i nens i van ensenyar

catecisme. No només s'està necessitada de menjar material, sinó també de menjar espiritual. Després de la catequesi va ser la celebració de l'Eucaristia.

Gràcies a totes les persones que van donar generosament i també gràcies als que van rebre amb agraïment. La gràcia de Déu flueix suaument en els cors de cada individu. A través d'això, ens convertim realment en instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres, i per permetre'ls formar part de la societat.

Gna. Joanne U. Ocal

COMPROMÍS PASTORAL DE LA COMUNITAT DE SAN CARLOS

«Proclameu la Bona Nova als pobles petits i grans» P. Coll

La Capellania Sant Joan Pau II comprèn 16 barris (barangays), força distants els uns dels altres. Entre ells hi ha tres barris en la línia de la pobresa. Fidel als seus ideals, la capellania «Sant Joan Pau II» és l'Església dels pobres. Les germanes de la nostra comunitat han estat des de l'inici col·laboradores fundacionals, especialment en la formació espiritual i en la fe dels treballadors d'aquesta capellania.

Ara, les germanes, estan compromeses amb la capellania d'una manera especial, ja que l'Arxidiòcesi de Lingayen-Dagupan ha presentat un Pla de 10 anys per a la renovació i revitalització de la fe cristiana a través de tres ministeris: Ministeri de la Litúrgia, d'Evangelització i d'Acció Social. La Gna. Regina Ramos és la coordinadora del Ministeri de Litúrgia, la Gna. Nellie Lamcis, coordinadora del Ministeri d'Evangelització i La Gna. Joanna Ocal és coordinadora de l'Acció Social. Les Gnes. Ly i Frelasón les responsables dels cantors i la Gna. Phu és la coordinadora de la Pastoral Juvenil.

Les Germanes hem visitat els barris i ajudat al P. Jimmy Quinto en les misses que hi celebra. Durant els últims tifons, la capellania també ha ajudat a les famílies afectades. Les germanes visitem a les famílies damnificades, especialment als malalts i als més pobres. La Gna. Nellie amb les Comunitats Eclesials de Base està formant comunitats des de la Paraula de Déu. El dia de l'Epifania del Senyor vam visitar dos subbarris: Puroks, en el barri de Tamayo, i el dissabte següent el de Mabalbalino. Les famílies van estar molt contentes i agraïdes per la visita.

En celebrar l'Església universal l'Any de la Joventut, la Pastoral Juvenil de Sant Joan Pau II, coordinada per la Gna. Phu, està intentat de reanimar la presència i dimensió missionera de la joventut de la capellania. El diumenge 7 d'abril de 2019, els joves van tenir un recés de Quaresma a casa nostra, dirigit per la Gna. Frela. La segona setmana d'abril van estar convocades les catequistes i les Comunitats Eclesials de Base.

Que el bon treball iniciat per les germanes continuï fructificant amb la gràcia del Senyor

Gna. Nellie Lamcis

TROBADA AMB LA PRIORA GENERAL

El dia 2 de març de 2019 després d'un dinar senzill però animat per la convivència fraterna i una breu pausa per poder donar un passeig, ens reuníem a la sala del tercer pis per la trobada amb la Priora General Gna. Ana Belén Verísimo. Gairebé totes les Germanes havien tingut ja l'ocasió de saludar-la. Al voltant de 90 germanes vam omplir la sala i podem dir que quasi totes les comunitats de la Província hi eren representades.

Fou la Priora Provincial, Gna. Mª Rosa Masramon, qui va iniciar la trobada i presentà a la Gna. Ana Belén. Es començà l'acte amb el cant :«Ruah» que va ressonar per tota la sala. Seguidament es projectà un Power amb el títol «Momentos en la elaboración de la Planificación». Les primeres paraules de la Gna. Ana Belén foren: «Con la fuerza del Espíritu Santo, con la fuerza de Dios vamos a empezar compartiendo con vosotras este rato».

Després va manifestar el seu agraïment per la nodrida assistència i seguidament procedí a la presentació, de manera clara i senzilla, de la Planificació del Consell General per aquest sexenni, basant-se òbviament en el que incumbeix al govern.

Seguint el lema :«Convocadas a Evangelizar y Evangelizar hoy en comunión dentro de la diversidad» va desenvolupar els diferents apartats. Podem remarcar algunes de les idees reflectides al llarg de la seva exposició.

- Ens recomana llegir amb assiduitat la Paraula, per arribar a fer-la vida amb nosaltres. Ser conscients de la riquesa de viure en una comunitat «vocacionada» que segueix a Jesús amb alegria i amb fraternitat.
- Reconèixer que el perdó ens fa més humans, i és la característica del cristianisme, i que el carisma compartit es fa més viu en nosaltres i es renova.
- La realitat congregacional té una gran riquesa amb la diversitat cultural, (es posa de manifest en el mateix Consell General) que hem de saber acollir i valorar per poder respectar a tothom i respondre als reptes del pluriculturalisme.
- Com a cloenda remarca l'interès de seguir potenciant la Casa Mare com centre d'espiritualitat i d'estudi. Preparar algunes Gnes. perquè puguin impartir formació on es cregui convenient i continuar amb l'equip de Profundització del Carisma, fer possible algun altre curset per les Gnes. joves. També comunica que la preparació de les Gnes. de vots perpetus es farà a la Casa Mare, durant els mesos d'octubre i novembre.
- El darrer punt d'informació es va referir a la nova Província d'Espanya, resultat de la unió de les dues Províncies existents: la de Santo Domingo i la de Santa Catalina de Sena i el nom de la qual serà "Mare Rosa Santaeugenia". La Seu: C/ Alfonso XIII, lloc de la residència actual de la

I

Província de Santo Domingo. El capítol, si a Déu plau, es convocarà el mes de desembre i es realitzarà a Vic, Casa Mare.

Després d'un un fort aplaudiment es donà per acabada la trobada i tot seguit ens vam dirigir a l'Església per fer la pregària de Vespres ja preparada per les Gnes. del Consell Provincial.

com sempre, abans de marxar vam passar pel menjador.

Fou una tarda ben aprofitada i ben manifesta la satisfacció de totes les germanes.

Gna. Concepció Caruana

INAUGURACIÓ DE L' EXPOSICIÓ TALLERS MISSIONERS 2019

EL PRIVILEGI DE DAR

ORACIÓ

Les germanes i seglars dels diferents Tallers Missioners de la Província «Sant Ramon de Penyafort», ens reunirem el dia 27 d'abril a la comunitat d'Elisabets (Barcelona) per, com cada any, inaugurar l'exposició de tots els treballs realitzats en bé de les nostres missions. Comptàvem amb la presència de la nova Delegada general de Missions, la Gna. Andrea Mª Iturbe.

La capella de la comunitat fou el lloc d'acollida que poc a poc es va anar omplint per començar la pregària. La Gna. M. Núria donà la benvinguda i va presentar a la Gna. Andrea, qui va dirigir unes paraules als assistents, valorant el treball solidari realitzat. Abans d'iniciar l'oració es va recordar als membres dels Tallers que han mort durant el curs, especialment a la Sra. Palmira Macià, mare de la Gna. M. Àngels Figuls, que ha creat «escola» a Balsareny. La pregària parlava del «privilegi de donar». En la introducció es ressaltaren dos fets: que la trobada coincidia amb el dia de la «Mare de Déu de Montserrat», patrona de Catalunya, i que en aquest any les Germanes Dominiques de l'Anunciata celebrem el dècim aniversari de la canonització del Pare Coll. A partir d'una cançó es reflexionava sobre el que suposa donar i donar-se pels altres a l'estil de Jesús de Natzaret. Es finalitzà amb el cant del «Virolai».

Tot seguit ens dirigirem cap a la sala on estaven exposats tots els treballs. Davant la porta tancada vàrem cantar l'himne del Pare Coll i

després la Gna. Andrea va fer els honors inaugurant l'exposició, tallant la cinta i obrint la porta.

La sala oferia un bonic aspecte amb els treballs dels diferents tallers distribuïts en taules i aviat s'omplí dels assistents que es passejaven amunt i avall mirant, admirant i comprant. A la sortida es podia prendre un pisolabis i compartir impressions.

Agraïm a tots els que han contribuït al fet que l'exposició fos una realitat, permetent que la solidaritat es faci present entre els més necessitats. Gràcies, també, a la comunitat d'Elisabets per la seva càlida acollida i tots els seus detalls.

Gna. M. Núria Cuéllar

COM PODRIA RETORNAR AL SENYOR TOT EL BÉ QUE M'HA FET?

(Salm 115)

Del dia 13 al 17 de maig es van fer a Vic-Residència els Exercicis Espirituals que cada any ofereix la Província, igual que els de Setmana Santa a Vic-Col·legi o els del Capvespre a Gombrèn.

Vaig decidir anar a Vic-Residència com l'any passat. La Comunitat, com sempre, molt atenta i acollidora. Les germanes tot una lliçó de vida. Era bonic veure l'ajuda mútua i els petits detalls quotidians que es tenien les unes vers les altres. Parlant amb alguna d'elles vaig descobrir una gran riquesa interior, que ja va ser un punt important a meditar durant aquells dies, que van ser pocs, però intensos espiritualment.

"**El Parenostre: La millor pregària**", va ser el tema dels Exercicis dirigits per Mn. Jaume Campalans qui ens va desgranar, a poc a poc, per la seva comprensió i valoració, tot el seu contingut. Sabem que és l'oració per excel·lència ensenyada pel mateix Jesús als seus deixebles. És la millor pregària, ens deia, no sols per a ser resada, sinó també un programa de vida per a ser viscut. Cal resar-lo segons l'esperit de Jesús. Hauríem de resar sempre el Parenostre pausadament, sense pressa, a fi d'aconseguir que el que diem amb la boca ho diguem també amb el cor, tot agraint al Senyor el regal que ens ha fet amb el Parenostre, resum i síntesi de l'Evangeli.

Resar a consciència el **Parenostre** ens *convida*, i també ens *compromet*, a orientar tot el nostre esforç en la direcció d'allò que demanem. L'hem de resar amb agraïment i amb una gran dosis de confiança, sempre obertes a les necessitats dels altres, doncs té un sentit molt ampli i el seu res és en plural. **Pare nostre**: dues paraules amarades de confiança i d'universalitat.

Amb paraules de Mn. Jaume, qui ens ha ajudat a fer-ne la redescoberta, acabo. «Mai no serà prou el que farem per aconseguir de resar conscientment i de viure a fons aquesta oració tant bella, senzilla, profunda i sublim que, amb tant d'amor, ens ha ensenyat Jesús, el Senyor, bo i encomanant-nos que la resem».

Dos actes importants d'aquells dies foren: l'Acte Penitencial, Sagrament del Perdó, preparat prèviament sobre la paràbola del Servent sense compassió (Mt18, 21-35), i rebre el Sagrament de la Unció dels Malalts conscientment, amb tota la càrrega emotiva que suposa aquest moment.

Gna. Pilar Bosoms

TROBADA de GERMANES FINAL DE CURS

El dissabte 8 de juny les germanes de la Província ens trobarem a Vic en una jornada que combinava la formació i la informació per concloure aquest curs 2018-2019.

Convocades a les 10.30 h al teatre de la «Casa Mare», les germanes varen anar arribant: salutacions, rialles, converses i cercar un bon lloc per asseure's i seguir amb atenció el programa del dia. La jornada s'inicià amb les paraules de benvinguda de la Gna. M. Rosa, Priora provincial, i tot seguit, amb la pregària: *«Fem créixer el carisma»* que ens va fer meditar sobre la Pentecosta que celebraríem l'endemà i sobre el desig de continuar fent créixer el carisma de l'Anunciata arreu. Per donar visibilitat a aquest desig i com a símbol de compromís, en un moment determinat de l'oració es va fer un gest que consistia en que cada priora agafava una regadora, regava una planta i d'un mural prenia tantes gotes d'aigua com germanes eren en la seva comunitat. Cada gota portava el nom d'elements essencials del nostre carisma: estudi, veritat, fraternitat, perdó, contemplació...

La pregària fou una bona introducció a l'exposició que seguidament la Gna. Luciana Farfalla va compartí de l'estudi que està realitzant sobre els inicis de la Congregació i que ella va anomenar: **«Som responsables de fer créixer el tresor que hem rebut»**. D'una manera àgil i entenedora va explicar com la seva missió prové d'una invitació que es fa a totes: «Procura de revifar el do de Déu (carisma) que has rebut» (1Tm 1, 6) i que es va concretar en el darrer Capítol general amb una sèrie de números i acords finals que reflecteixen les Actes, com «una forta crida a cultivar, reforçar, aprofundir, compartir... tot el que fa referència al carisma amb la mirada posada a la identitat, el sentit de pertinença, la missió i vida compartida amb els laics». Un «tresor» que la Congregació s'ha compromès a tenir-ne cura, augmentar i difondre amb responsabilitat i entusiasme. Els treballs del carisma constitueixen un projecte integral que compren: una intuïció, tornar sempre a les fonts; quatre dimensions: l'espiritualitat de Domènec de Guzmán; el temps, vida, obra i espiritualitat del Pare Coll, els temps fundacionals i les grans fites i aportacions en la nostra història congregacional. Tres àrees de treball: d'investigació i estudi; de formació-animació i de difusió. I finalment moltes activitats. La Gna. Luciana es dedica amb constància i il·lusió a l'investigació- estudi, per aquest motiu cerca en arxius, premsa històrica, etc. Ha trobat una carta inèdita de Rosa Santaeugenia i ha fet un llistat de divuit cartes de la nostra primera Priora

**Som responsables
de fer créixer el
tresor que hem
rebut**

general. La majoria d'elles són de tràmits administratius però segons com s'expressa es poden deduir trets importants de la seva personalitat com el que considerava era un dels seus deures principals: *«Atenció al bé general de la Congregació i particular de cada casa»*. També ha fet noves

troballes sobre la predicació del Pare Coll a Barcelona. En el camp de la difusió ens va recordar la importància de fer-se present a la web de la Congregació, la Gna. Luciana és l'autora d'uns articles periòdics sobre san Francesc Coll, i altres mitjans com el wikipedia. Per acabar va fer molt d'èmfasi en que es tracta d'un treball de

TOTES: «Totes tenim **RESPONSABILITAT** davant el carisma, sobretot d' **APROFUNDIR-LO** personal i comunitàriament, **VIURE'L** i també **COMPARTIR-LO**», va dir. La seva intervenció va acabar amb un merescut aplaudiment de totes les assistents.

Férem una mica de pausa i després ens mobilitzàrem cap a l'església del Pare Coll per resar el rosari centrat en la devoció del nostre Fundador a aquesta pregària.

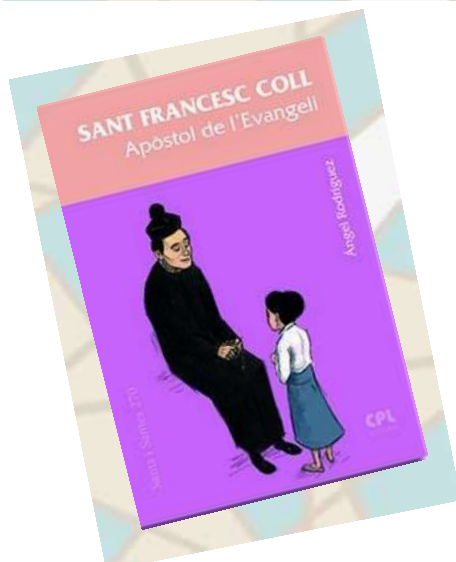
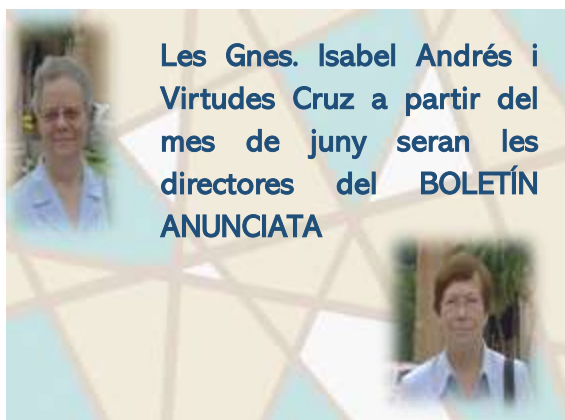

A la tarda, després de l'àpat de germanor ens reunirem de nou en el teatre per escoltar les diverses informacions que ens oferiren el Consell provincial. Ens varen parlar del canvi d'etapes de formació, professions (comunitats d'Àsia) i destins. De les comunitats que malauradament cal tancar, els seus

motius i conseqüències. Que el «Boletín Anunciata» des del mes de juny és elaborat per les Gnes. Mª Isabel Andrés i Virtudes Cruz. Del projecte de «un Verano Extraordinario» de la delegació de PJV i les dificultats per dur-lo a terme, així com la reunió a Vic a principis de juliol d'un equip de germanes i laics per fer la programació de la formació del Voluntariat Anunciata. Es va presentar la nova junta de l'URC on hi participa la Gna. M. Rosa Masramon com a vocal. Varen fer un recorregut per diversos esdeveniments celebrats aquets curs: 125è aniversari de FEDAC Ripollet, 25 anys de la comunitat de San Carlos a Filipines i 50è aniversari FEDAC Gironella. També informaren de diverses qüestions econòmiques: finançament d'obres, etc. Per últim es va recordar les pròximes vacances a Viladrau del 13 al 23 de juliol i s'esmentà un llibret editat fa molt poc, que parla del Pare Coll amb un contingut molt adient i assequible, però amb una portada molt poc atractiva.

A continuació es va donar pas a preguntes i diàleg. La trobada acabà amb el berenar i el retorn de les germanes a les seves respectives comunitats. Agraïm l'acollida i tots els detalls que mai manquen per part de la comunitat de la Casa Mare.

Gna. M. Núria Cuéllar

Gna Josefa Mullerat, filla del Beat Marià Mullerat

El metge i pare de família, Marià Mullerat i Soldevila, ha estat declarat Beat el 23 de març a la Catedral de Tarragona.

La Germana Josefina viu a NAVARCLES, juntament amb 20 Gnes. més formant la comunitat de Dominiques de l'Anunciata.

Quan es van esdevenir els fets del martiri del seu pare la Gna. Josefina tenia 7 anys, era la segona filla i recorda molt bé tot el que va passar, a casa seva, aquell dia. Ella ho va presenciar tot i guarda el gran record de la fermesa del seu pare acomiadant-se de la seva esposa i besant la més petita de les seves filles, que aleshores tenia 8 mesos, recalcant a

tothom que perdonessin i que es retrobarien al cel.

El Dr. Marià, al mes de maig del 1936, veient com anaven les coses va dir a la seva esposa que era convenient que la Josefina fes la primera comunió, perquè després ja no podria fer-la. Aquest esdeveniment va ser la darrera celebració familiar que va viure el Beat Marià. I ell mateix li va fer un petit poema que diu:

*«Quin matí de primavera i quin dia més feliç,
la Comunió primera m'omple d'encís.
La Comunió darrera, que la pugui fer al Paradís».*

Un cop mort el seu pare, va haver de viure la separació, per pocs anys, de les germanes, les dues grans van anar a Sta Coloma de Queralt amb els oncles i les dues petites es van quedar a Arbeca amb la mare, la besàvia i l'avi els quals les van cuidar.

Els records més entranyables del seu pare, son que era una bona persona, pare amant, molt bon metge, un excel·lent cristià i d'una entrega sense mesura a totes les persones que ho necessitaven.

Recorda que, al voltant de la llar de foc als capvespres, el pare, cada dia, dirigia el res del sant rosari i en acabar llegia un capítol del llibre de Sant Antoni M de Liguori sobre "Preparació per la bona mort". En acabar, tenien el costum de fer "l'amistat" als pares (gest de besar la mà), i anaven a dormir.

La germana Josefina explica que segueix llegint, cada dia, un capítol del mateix llibre, costum que les quatre germanes han mantingut fins ara. Cada

una d'elles te un exemplar d'aquest llibre, com el del pare, per poder seguir l'exemple. Aquest llibre ella el guarda com un gran tresor. És un testimoni i un exemple de vida.

També recorda que el seu pare, va tenir molta cura de les germanes Dominiques que residien a Arbeca en aquells moments de perill, cercant tots els mitjans per tal de protegir-les.

La seva vocació com a Dominica de l'Anunciata li ve de part de la germana de la mare, la seva tieta Gna. Montserrat Sans que era dominica. També perquè va viure uns anys interna amb les dominiques al col·legi del carrer Elisabets de Barcelona. Malgrat que tenia altres tietes religioses, ella es va decantar per les dominiques del P Coll.

Quan va manifestar que volia ser religiosa, la seva mare li va posar una condició. Tenia d'esperar que la seva germana gran la M Dolors es casés i tornés del viatge de noces. Ella ho va acceptar i un cop complert, va ingressar al convent, marxant de casa.

Ha treballat molt per la causa del seu pare. Ha col·laborat juntament amb Mn Jaume Ciurana, fill d'Arbeca i company del seu pare, i primer impulsor del procés de beatificació, comunicant mitjançant uns Fulls els fets de la vida i martiri del seu pare. Quan l'estat de la Gna. Josefina ja no li ha permès fer-ho, els seus nebots li han agafat el relleu, fins arribar a assolir el fi desitjat.

Les tres germanes (d'esquerra a dreta Josefina, Montserrat i Adela) que van poder viure a la catedral de Tarragona la gran festa de la Beatificació del seu pare.

Entrevista amb la Gna. Josefina Mullerat Sans

Explica'ns Gna. Josefina què sents al tenir el pare Beat?

Una gran alegria, molta joia i pau al cor i un gran agraïment al Senyor per haver-ho fet possible.

Com ho ha viscut la teva família?

Sempre hem estat molt units en tot el procés i hem estat sempre col·laborant. Tots estan molt contents i així ho manifesten.

Però, com es va iniciar i de qui va partir la idea?

Les quatre filles sempre hem estat al capdavant de tot, sobretot l'Adela i jo. Però qui va tenir la idea de l'inici de tot el procés va ser Mn. Jaume Ciurana, fill d'Arbeca. Ell va assegurar que la vida del pare era la d'un cristià de cap a peus i que podia ser un exemple per a molts.

Com va començar?

Jo treballava amb l'entitat Hispània Màrtir de Barcelona, ja que estava destinada a prop i podia fer-ho. Això em va donar certa experiència. Aleshores treballava també per les nostres germanes màrtirs i tot em va portar a encaminar el procés del pare. Es va iniciar amb els Fulletons sobre la vida del pare que Mn. Jaume Ciurana anava imprimint.

Quins van ser els primers passos?

Fer arribar els fulletons de Mn. Jaume, que parlaven del tarannà del pare, a totes les comunitats de germanes dominiques i pares dominics de tot el món.

Dius de tot el món?

Si, gairebé enviava un miler de fulletons, i ho vaig fer mentre em va ser possible i la salut m'ho va permetre.

Els pares dominics també han col·laborat molt, no? Sobretot el P. Vito?

Si, recordo que en una trobada de germanes a Vic el P. Vito hi era i, durant el dia, ell es va fer trobadís amb mi per dir-me textualment: «Gna. Josefina, si vol, jo puc ser el Postulador de la causa de Beatificació del seu pare».

I per què ell?

Perquè el P. Vito era el Postulador de les causes dels màrtirs dels Dominics. També van col·laborar i ajudar molt el P. Juanjo Gallego, l'Arquebisbe emèrit Sistachs i ara, darrerament, l'Arquebisbe Jaume Pujol.

Com has viscut la celebració a Tarragona?

Quan s'anava acostant amb por..., em deia com aguantaré tantes emocions i tantes hores dreta atenent la gent?, però a l'hora de la veritat he tingut una força increïble i he pogut fer-ho tot tal i com el cor em demanava.

Tot ha arribat, el procés ha estat llarg, però al final has tingut un moment difícil de superar oi?

Si, la mort de la meva germana gran M. Dolors. Ella i jo estàvem molt unides al ser les dues grans. Quan van matar el pare, les dues germanes petites es van quedar a Arbeca a casa amb la mare, els padrins i tiets anaven fent, però la meva germana gran i jo, de 10 i 7 anys respectivament, vàrem anar a viure a Santa Coloma amb els tiets, el germà del pare, també metge. Per això ens estimàvem tant. Perquè vàrem passar moments difícils i això uneix sempre.

Amb quinze dies vas participar en dues cerimònies ben diferents.

Ja ho crec, i no hi contava. Amb la celebració de la Beatificació sí, però haver d'enterrar la meva germana M. Dolors no, tot i que ja no era ella.

I d'ara endavant què?

Jo segueixo fent el mateix. Tinc el costum de pregar, amb l'oració del meu pare cada dia, per tots els meus: familiars, Congregació, amistats, coneguts...

I com ho fas?

Ara, a Navarcles, tinc el privilegi de viure la meva vellesa en pau. Per això cada matí, quan em desperto i encara no és hora de llevar-me, a la meva habitació faig les meves pregàries tot esperant que soni la música avisant que són les vuit.

I la vida a la comunitat de Navarcles com és per una dona activa com tu?

És una vida feta a mida per a gent com jo, que ja tenim necessitats. Tinc estones per a tot, per descansar, per pregar, per llegir, per comunicar, per viure en comunitat..., de veritat que no puc estar millor, i en dono gràcies a Déu i al meu pare Marià.

Gràcies per la teva col·laboració. Ens alegrem molt de tot el que has pogut viure aquest any amb tota la teva família Gna. Josefina, una abraçada i un gran record.

Gna. Montse Sala

LA GERMANA TRESIA DEFENSA LA SEVA TESI

Va ser un dia brillant quan vaig defensar la tesi. El 25 de gener de 2019, divendres, a les 2. de la tarda va ser la data exacta d'una de les moltes experiències inoblidables de la bondat de Déu en la meva vida.

Vaig trobar el suport de totes les Germanes de la meva comunitat que, amb la seva presència, em van infondre l'ànim i la confiança necessàries en aquests moments. També vaig experimentar la proximitat de les Germanes d'altres comunitats que no van poder ser-hi presents. Sé que totes, amb les seves

oracions em van recolzar, i això va fer possible i em va ajudar a estar tranquil·la, a contestar bé les preguntes que el tribunal em va formular. La presència a la sala de les meves germanes va contribuir a donar un punt positiu a la meva disposició.

El títol de la meva tesi és:

«El camí de la contemplació en Sta. Caterina, pres com a exemple, per revitalitzar la vida de Pregària a les Dominiques de l'Anunciata a Àsia».

Va ser l'amor que sento per la nostra Congregació el que em va inspirar a escriure aquest tema. He treballat en això alguns anys, però al final ha valgut la pena i he pogut acabar-lo.

Estic molt agraïda a les Germanes d'Àsia que obertament van contestar les preguntes que em van ajudar en l'estudi; també a les Gnes. M. Isabel Andrés, M. Rosa Masramón i a tota la Congregació que, amb la seva ajuda, l'han fet possible. Però, sobretot, he d'agrair a Déu la seva infinita bondat, que em va donar la força necessària per seguir escrivint.

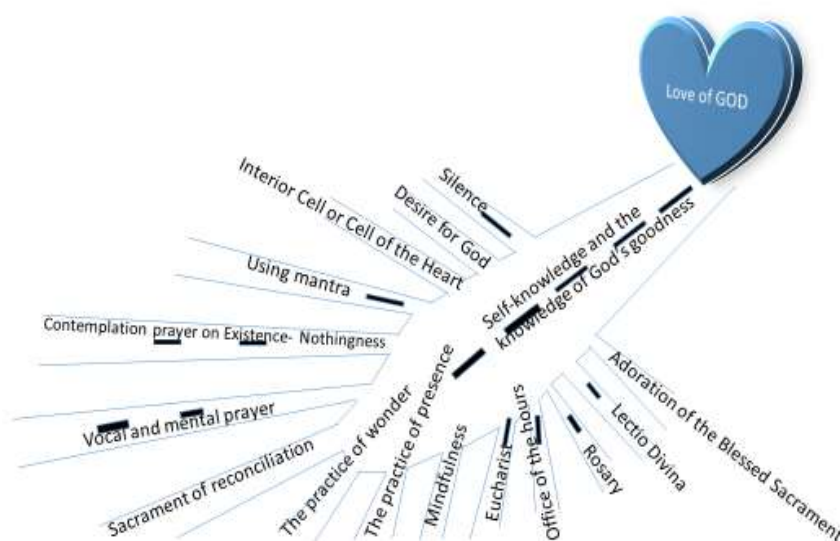
Santa Caterina de Sena ha estat sempre la inspiració de la meva vocació Dominicana. Coneixent-la amb més profunditat a través d'aquest estudi, m'ha anat infonent la fortalesa necessària per seguir treballant, essent

instrument de Déu, mitjançant la nostra Congregació, en la Missió de l'Església avui.

Santa Caterina de Sena, la segona dona doctora de l'Església, és coneguda per la seva contribució en el retorn del Papa des d'Avinyó a Roma, durant el temps de Gregori XI. La seva vida és un exemple de com Déu treballa en les seves criatures, infonent la saviesa necessària per poder actuar. Els seus «*Diàlegs*», «*Cartes*» i *Pregàries són per a nosaltres el seu llegat*. En tot això, posa de relleu experiències per al coneixement propi i el coneixement de la bondat i generositat de Déu, i en ell he fonamentat aquest treball: EL SEU CAMÍ DE CONTEMPLACIÓ.

He definit el «Coneixement propi i el coneixement de la bondat de Déu» en el que un és i no és. Primer "no som": Mary O'Driscoll diu que "el no ser" no és només una comprensió psicològica d'un mateix, sinó que comporta el propi coneixement a nivell personal i teològic. En segon lloc, veig que els dos coneixements no són pas l'objectiu de la nostra vida de pregària. Tercer: és l'oració contínua. Quart: És el discerniment. Cinquè: És una cosa vital la relació constant amb Déu. Sisè: la consciència que hem estat creats per Déu a imatge i semblança, també redimits.

Per arribar a aquest nivell de contemplació, en el meu treball he proposat algunes pràctiques que poden ajudar-nos en aquest camí, sobretot en el context de la Comunitat religiosa, accions que poden ser personals o comunitàries; algunes es fonamenten en el context d'Àsia i les he inserides en el següent diagrama:

El propi coneixement i el coneixement de la bondat de Déu són un procés cap a l'amor de Déu. Per arribar-hi hi ha petits camins pels quals cal passar: El silenci, el desig de Déu, crear una cel·la interior en el nostre cor, fer servir algun mantra que ens ajudi a la interiorització, contemplació, pregària sobre l'existència del no-res, oració mental i vocal, Sagrament de la Reconciliació, contemplació de les meravelles de la Creació, el Sagrament de l'Eucaristia, la litúrgia de la Hores, el Rosari, la Lectio Divina i l'adoració del Santíssim Sagrament.

Aquest doble coneixement és essencial a l'hora de de mantenir-nos fidels al Senyor perquè, coneixent la nostra petitesa i el seu gran amor envers nosaltres, no podem fer altra cosa que donar-li gràcies i confiar plenament en Ell.

En relació amb la nostra Història congregacional, també podem comprovar que Déu, en la seva bondat, ha estat sempre present des de la fundació de l'Anunciata pel P. Francesc Coll. La quantitat d'obstacles i problemes que va haver d'anar superant donen fe que l'Anunciata és «OBRA DE DÉU». El P. Coll va ser capaç de superar-los i seguir endavant gràcies a la protecció Divina.

Recordar la bondat de Déu en les nostres vides ens porta a tenir una més profunda relació amb Ell. Com deia Santa Caterina de Sena: **«Déu és el nostre Pare i nosaltres les seves filles».**

Gna. Tresia

TROBADA DE LA FAMÍLIA DOMINICANA A MANRESA

«Fer créixer la cultura de la misericòrdia i de l'hospitalitat»

Dissabte dia 18 de maig en el convent de Santa Clara de les Germanes Dominiques de Manresa es van reunir aproximadament unes 80 religioses dominiques de les diferents congregacions que hi ha a Catalunya: Anunciata, Presentació i de l'Ensenyament i fraternitats laicals de

Barcelona i el Prior de la comunitat de Santa Catalina Verge i Màrtir acompanyat d'un diaca dominic de Colòmbia, per celebrar la festa de Sant Domènec de Guzmán.

L'arribada estava prevista entre 2/4 d'11 i les 11h. Un grup de voluntaris juntament amb les germanes van acollir els diferents grups oferint-los unes pastes, begudes o cafè.

A continuació, a la sala gòtica van començar els actes previstos.

La Presidenta de la Família Dominicana a Catalunya, germana Carmen Sendino, dominica de l'Ensenyament, va donar la benvinguda a tots els presents. El seu missatge va ser el de fer créixer la cultura de la misericòrdia i de l'hospitalitat i fer i ser ponts en la nostra vida i missió del dia a dia.

Obrir les portes a la realitat de fora i mirar-la amb els mateixos ulls que la mira el Crist

La priora de la comunitat, germana Juana Mari Alfonso, ens va recordar que Sant Domènec vol que celebrem la germanor i la unitat. Les quatre germanes que formen la comunitat estan molt contentes de compartir aquest dia tots junts.

La germana Lucia Caram donà la benvinguda a tots els assistents i féu la presentació dels voluntaris que formant equip amb les germanes i els presentant el seu nom i la tasca que realitzen: Cristóbal, Toni, Jose, Gloria, Pilar,... Explica la història del convent destacant l'hospitalitat, acollida i misericòrdia com el seu fil conductor basant-se en les fonts històriques de les Cròniques de Manresa. També va explicar com aquest convent de Santa Clara va arribar a ser de l'orde dominicana. Va recordar com Sant Domènec a partir de la realitat del sud de França va donar origen a que un grup de dones fos el pilar de la predicació. Finalment explicà com diferents espais del convent han estat destinats a l'acollida d'immigrants, trobades interreligioses i explica també com sempre han estat conscients de la necessitat d'obrir les portes a la realitat de fora i mirar-la amb els mateixos ulls que la mira el Crist. Al llarg de la història sempre hi ha hagut un carisma franciscà continuat pel dominicà: destacant la pobresa i la misericòrdia.

Actualment, a través de la «Fundació Convent de Santa Clara» s'atenen 1500 famílies de Manresa i 4500 dels voltants. S'atén un alberg i es gestionen amb els Bancs pisos d'acollida. Han volgut crear un projecte arrelat amb el passatge de l'evangeli: «si el gra de blat no mor, no pot donar fruit»...

Aquests projectes són duts a terme per voluntaris compromesos com Gabriel, president de la Fundació, empresari fidel a la Paraula de l'evangeli. Explica com es dona resposta a una necessitat en el moment de la crisi creant un banc

d'aliments i passant a la creació d'una plataforma que atén de 6000 a 7000 persones amb una atenció personalitzada segons les seves necessitats. Un altre projecte és donar residència a famílies en un alberg i uns 18 pisos d'acollida cedits pels Bancs que acullen a 80 persones.

També s'ha donat resposta a una tercera necessitat d'higiene. S'han creat unes 70 dutxes per aquelles famílies o persones que no tenen aigua corrent.

La creació de l'espai, «el Cosidor», és un lloc per a les dones, on puguin compartir les seves vivències, formar-se i poder integrar-se a la societat.

Actualment compten amb uns 200 col·laboradors que dediquen unes hores segons les seves possibilitats.

L'últim projecte que presenta és el de «Invulnerables». Atenció a nens i nenes en exclusió social perquè rebin una educació de qualitat en un futur. Es fa un treball en xarxa amb els Serveis Socials, per tal d'aconseguir que siguin feliços i viure amb dignitat.

L'objectiu d'aquest projecte:

- ▲ Tenir igualtat d'oportunitats.
- ▲ Trencar el cercle de la pobresa
- ▲ Demanar col·laboració pública o privada.

Es va visitar també l'Espai Caixa Francesc d'Assís, creat al 2018, un espai per acollir nens i famílies i ser una ajuda per al desenvolupament integral i afavorir les relacions entre pares i fills.

A les 13h. es va celebrar l'eucaristia. L'ambientació ens feia sentir que som enviats a ser sal i llum del món. Les paraules del P. Prior, Juan Mengual, ens motivaven com ho va fer Sant Domènec a proclamar que Déu ens estima i és un Déu misericordiós i compassiu. Les pregàries dels fidels, les ofrenes i el gest de la pau ens van fer sentir amb goig ésser Família Dominicana.

Les germanes i els voluntaris van preparar el dinar de germanor en el que es va compartir la vida i el carisma.

A la tarda, a la sala gòtica, cada comunitat va presentar la seva reflexió a la pregunta que, el Secretariat de FD havia fet arribar a les comunitats: Què ens diria avui Sant Domènec a la teva comunitat?

Es van fer unes presentacions molt diverses i originals. Moltes comunitats van expressar que fer aquesta reflexió els havia motivat a rellegir la vida de Sant Domènec d'una manera diferent i actual.

A les 18 h. les diferents comunitats van tornar a la seva casa, després d'haver viscut un dia en fraternitat i ple del goig de Jesús ressuscitat.

Pàg, web dominicos.org

**GRÀCIES A TOTES LES GERMANES I LAICS QUE
HAN FET POSSIBLE VIURE AQUEST DIA DES DE LA
FRATERNITAT I L'ESPERIT DE SANT DOMÈNEC DE
GUZMAN**

TEMPS DE DESCANS I FRATERNITAT

Viladrau: És un municipi de la Comarca d'Osona que pertany a la província de Girona.

El clima fred i sec a l'hivern i temperat a l'estiu conforma un paisatge feréstec, muntanyenc i acollidor, alhora que convida als viatgers i estiuejants a gaudir d'un ambient privilegiat. Bosc, aigua i home, tres elements importants, harmoniosament amb el seu entorn.

Des de principis del segle XX s'ha convertit en font d'inspiració de molts artistes en totes les seves disciplines i en un atractiu centre d'estiueig que ofereix múltiples possibilitats d'activitats lúdiques i culturals.(De Viladrau, cultura i natura).

L'any 1860 va ser una de les comunitats fundades per la Congregació. Se suposa que, com tots els començaments fundacionals, varen tenir moltíssimes dificultats...

Aquestes es van a minorar una mica quan el 1884 la germana Flora Oliveras va treure les oposicions i es va convertir en Mestra Nacional del poble. Durant 44 anys va exercir aquesta funció i fou molt admirada i valorada la seva tasca educativa. El 2002 es va retirar la comunitat després de diversos canvis en l'activitat de la casa. (De la Crònica de la Congregació volum I i VI).

Fa quatre anys que l'equip provincial va creure convenient fer les modificacions necessàries a l'edifici per tal que la casa reunís les condicions per poder-hi passar, les germanes, uns dies de vacances encara que tinguessin mobilitat reduïda.

És una sort tenir l'oportunitat de poder gaudir d'uns dies a Viladrau. L'horari, molt flexible, permet diverses activitats. Algunes germanes es lleven d'hora i van a caminar, a la fresqueta, descobrint les Fonts i paratges naturals privilegiats i contemplant la natura. Això desperta l'esperit i fa agafar gana per esmorzar.

Comença la jornada, després d'esmorzar, amb la pregària del matí i queda un bon marge de temps per reflexionar, llegir, caminar, compartir ...

A les 12.00 h ens trobem a la sala gran on la Gna. Pilar Batlle fa una estona de cultura de l'Art amb diapositives, ajudada en la projecció per la Gna. Rosa M. Picas. A continuació diversos exercicis físics per mantenir-se en forma i tenir cura de la salut.

Abans de dinar, la pregària Mariana, molt ben preparada per la Gna. M. Isabel Andrés.

Després de dinar, cadascú el que li convé. Unes fan migdiada, altres veuen notícies, "Saber y Ganar"...

A partir de les 17.00 h, més o menys, comença l'estona de joc. Fa gràcia veure l'ambient que es crea. Estrella, parxís, cartes o altres activitats. Després berenar.

A les 18.45 h vespres i a les 20.00 h Eucaristia a la Parròquia. La gent del poble agrairien la nostra participació en els cants, lectures i expressaren, en més d'una ocasió, que ens trobarien a faltar.

En tornar cap a casa sopar i després recreació. A la terrassa i a sota d'aquell l'arbre tan bonic: cants, acudits, anècdotes... S'acaba com sempre amb un cant a la Verge.

Penso que queda agrair a les persones que varen estar al cas que no faltés de res, Gnes. Rosa M. Picas, Montse Font i Dolors Viladot i en resum l'Equip provincial, l'oportunitat d'haver pogut gaudir d'aquest dies.

Gna. M. Teresa Soldevila

MISSATGE D'ACCIÓ DE GRÀCIES

Primera Professi3 religiosa. Calamba, 9 de juny de 2019

Bon dia a tots/es!

Avui, és realment un dia meravell3s per nosaltres tres: Gna. Jonalyn, Gna. Nga i jo, Gna. Phuong. Som felices en oferir la nostra vida al Senyor per mitjà de la consagraci3 en la Primera Professi3 religiosa.

Permeteu-nos expressar el nostre sincer agraïment a cada un de vosaltres, que heu format part del nostre viatge a través dels anys de formaci3.

En primer lloc, ens agradaria expressar el nostre més profund agraïment a Déu per cridar-nos a la vida religiosa. La nostra resposta a la seva invitaci3 a buscar amb més profunditat i convicci3 la seva voluntat, fa que ens sentim beneïdes pel seu amor en tots els moments de la nostra vida. Per tant, és aquí on trobem la nostra veritable felicitat, i avui, tots vosaltres, us convertiu en testimonis de la nostra Professi3.

GRÀCIES!

Al Pare Lap, germà de la Gna. Nga, gràcies Pare, per acceptar la nostra invitaci3 i presidir la Santa Eucaristia. Gràcies per estar amb nosaltres! És un privilegi tenir-lo en aquesta ocasi3 especial de les nostres vides, especialment per la seva germana Gna. Nga.

A Mns. Rei Agramon, el nostre rector de Sant Vicent Ferrer i al P. Dono Bariring, el nostre rector anterior, que amb generositat han permès celebrar la nostra primera professi3 religiosa aquí a la nostra Parr3quia. I a tots els

sacerdots que també esteu presents, gràcies Pares, per venir a celebrar l'Eucaristia amb nosaltres! Si us plau, recordeu-nos sempre.

Al nostre Gmà. Pare Norman Quilaquil OP, formador dels Postulants al convent Sant Albert Magne d'aquesta ciutat de Calamba. Gràcies per la seva inspirada homilia, curosament preparada i gràcies pel seu testimoni!

A tots: germanes i amics de diferents Congregacions religioses, tant de Vietnam com de Filipines, gràcies per la vostra amistat, amor i oracions que ens uneixen en l'amor de Crist!

A la nostra Gna. Maria Rosa Masramon, Priora provincial i al Consell, gràcies per acceptar la nostra petició de ser membres de la família Anunciata! De la mateixa manera expressem el nostre profund agraïment a les Gnes.. Ana Belén Verísimo, Priora general de la Congregació, al Consell i a la Gna. Glecyc Punongbayan, membre del Consell, gràcies per venir des d'Espanya per rebre la nostra primera professió; és una benedicció de Déu pertànyer a la Congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata.

A les nostres germanes de les quatre comunitats de l'Àsia: Cubao-Quezon City, San Carlos City - Pangasinan, Ho Chi Minh - Vietnam i Calamba City. Gràcies pel vostre amor fratern! Vosaltres ens vàreu formar, ens heu ajudat a créixer en la identitat de Gnes. Dominiques de Anunciata, en cada etapa de la nostra formació religiosa, des de l'aspirantat, postulatat i noviciat. Sempre sou aquí per ajudar-nos a créixer en el nostre amor a Jesús. Expressem especialment el nostre agraïment a les Germanes de la nostra inoblidable comunitat del noviciat: Rolin, Marta, Milagrosa i Tram, gràcies! Cada vegada que vam fallar i vam cometre errors, sentírem el vostre amor,

comprensió i paciència. Ens heu ajudat a créixer i a poc a poc a madurar, a ser bones persones i bones cristianes. Gràcies pel vostre suport constant! De la mateixa manera us donem les gràcies per descobrir i apreciar els nostres talents i valors ocults, que abans no n'érem conscients i que en el futur posarem al servei de la missió i, sobretot, gràcies, germanes, per ensenyar-nos a viure l'espiritualitat dominicana i a valorar el silenci i l'oració; a treballar la intimitat amb Jesús i enamorar-nos d'Ell! A totes, moltes gràcies!

I una especial menció a la nostra formadora, Gna. Marta Alícia, que ens ha acompanyat en aquests dos anys de noviciat. Germana, no podem expressar plenament els nostres sentiments de gratitud amb paraules, però tot i així, volem dir-li que el seu amor, cura i paciència sempre han estat la nostra inspiració per seguir, per ser veritables Dominiques de l'Anunciata i viure la vida religiosa amb senzillesa. T'apreciem molt!

Al cor Sta. Cecília, gràcies per compartir els vostres dons i talents, amb les vostres veus angèliques que heu cantat per al Senyor en la Santa Missa! 'Salamat sa inyong LAHAT! A més, a tots els sagristans pels seus serveis i ajuda. ¡Salamat po!

Gràcies als nostres pares, familiars i amics que han vingut de Vietnam i Pangasinan per acompanyar-nos en la nostra Primera Professió religiosa. La vostra presència és el nostre gran suport i motivació per continuar seguint Jesús en la vida religiosa.

La vostra acceptació i suport espiritual és un senyal clar que Jesús ens està portant pel camí correcte cap al Pare en abraçar i viure l'espiritualitat de l'Anunciata. Moltes gràcies!

A tots i cada un dels que esteu aquí presents, especialment als que no esmentem. Gràcies per tota la vostra col·laboració, acompanyament físic i espiritual; la vostra presència i oracions han fet que aquest dia fos un dia memorable. Veritablement el record de la nostra primera Professió durarà per sempre. Un cop més per a cada un de vosaltres. Moltes gràcies i que Déu us beneeixi!

Gna. Phươg

H. Jonalyn Vinluan

H. Nguyễn Thị Nga

H. Lương Thị Phươg

MAGNIFICAT

Oh Pare amorós, el meu cor i la meva ànima estan plens de gratitud perquè et consagro tota la meva vida.

T'alabo i et glorifico en aquest dia per la teva presència en la meva vida diària i per beneir-me abundantment.

Et dono gràcies per totes les grans coses que has fet en mi.

De fet ets misericordiós i perdones sempre de generació en generació.

En temps de la meva petitesa, i en moments de tristesa, en tot temps i lloc, has enviat sempre persones que han viatjat amb mi.

Em beneeixes amb el teu suport, guia i amor.

Senyor, omple el meu cor amb la virtut de la simplicitat, la humilitat i la gratitud.

M'has ajudat a ser més comprensiva, humil, pacient i alegre.

M'has ensenyat a confiar, a curar, a suportar, a sacrificar, a perdonar i seguir aprofundint el meu amor per Tu; m'has mostrat el teu amor incondicional.

Amor que enforteix i aixeca el meu cor, la meva ànima i el meu esperit.

Tu has estat la meva llum per estimar, confiar i ser una Germana Dominica de l'Anunciata joiosa.

Per beneir alegrement, lloar i predicar la teva Santa Paraula a la gent, als joves i als infants.

Així com vaig afirmar el meu «Fiat» a Tu, com la Verge de l'Anunciació, et demano que sempre em recordis que aquest Sí és per a tota la meva vida i per servir al teu poble compartint la felicitat i la vida que m'has donat a l'Església. Oh Senyor!

Estic agraïda per la gràcia de la meva vocació, per la meva família, els amics i la Congregació i també perquè dones sentit a la meva vida.

Veritablement tot és possible per al qui creu.

Que aquest dia sigui per a mi un recordatori constant en tota la meva vida religiosa, per renovar el meu amor per Tu a través del meu propi «Magnificat».

El meu estimat Pare, Mahal Kita, Amén.

H. Jonalyn

MAGNIFICAT

Oh Senyor!

Estic molt agraïda per ser la teva filla; estic segura i tinc confiança que Tu ets el meu millor Pare per sempre.

Tu, Senyor, m'has estimat des del començament de la meva existència; no tinc por de viure en el món perquè tot el que necessito Tu ho has preparat per a mi.

El teu amor per mi és molt gran, Tu vas enviar al món al teu estimat Fill Jesús per atraure'ns cap a Ell com filles teves estimades.

És una gran benedicció per a mi haver estat cridada per Jesús a seguir els seus passos, per ser instrument que mostri al món el seu amor i la seva bondat. Responent a aquesta crida he vist moltes coses boniques, i reconec que sóc beneïda i estimada per Ell a través de les persones que he trobat a la meua vida. Això em fa sentir que la meua presència en aquest món és significativa i meravellosa.

Molt aviat em comprometré a través dels Consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència que professaré per a tota la meua vida.

Déu Pare, concedeix-me la gràcia de la teua ajuda per perseverar en la meua fidelitat a la crida que Jesús em fa en cada moment de la meua vida consagrada.

Que el Sí de Maria de l'Anunciació sigui la meua inspiració i motivació en el seguiment de Jesús en temps difícils i de goig. Guia'm sempre per fer la teua voluntat i enforteix cada dia el meu Fiat. Que sàpiga dir com Maria que es faci en mi segons la teua Paraula. Amén.

Gna. Nga (Maria)Nguyễn Thị

ENTRADA AL POSTULANTAT I NOVICIAT A FILIPINES 2019

«Sóc aquí Senyor, vinc a fer la vostra voluntat» (Salm 40)

El **29 de maig** a la capella de la comunitat de San Carlos, en la presència de les germanes de les comunitats de Quezon City, San Carlos, Calamba i Ho Chi Minh, la jove **Yohanista Lomi Kolin** (de Flores Indonèsia) va pronunciar *«Sóc aquí Senyor, vinc a fer la vostra voluntat»* en el ritu **d'entrada al postulantat** durant la celebració de laudes. Amb plena confiança en les paraules del Senyor: *«Estaré sempre amb tu ...»*, la nova postulant va expressar la seva voluntat de seguir el Senyor en la vida religiosa a la Congregació de Dominiques de l'Anunciata.

El mateix dia, en la pregària de vespres, les postulants **Ho Thi Bich Ngoc, Parla Mae De Guzman Mosida, Tran Thi Bich Kim i Nguyen Thi Thu Huong** van demanar fer l'entrada al noviciat. Agraïdes a les germanes per l'acompanyament en el seu procés de formació durant el postulantat, les noves novícies van expressar el desig de seguir aprofundint la seva vocació i compromís amb Déu i el seu Regne. Van ser rebudes per la Priora general, Gna. Ana Belén Verísimo, qui va lliurar a cada germana una creu Dominicana, que simbolitza la seva identitat com novícies en la nostra Congregació. La Priora general les va animar a viure el seu lliurament a Déu i els va assegurar l'ajuda de les germanes.

Les germanes de la comunitat les van felicitar per la seva valentia i les van rebre amb abraçades expressant l'alegria de compartir la vida amb elles.

Aquest dia, la nova postulant i les noves novícies, juntament amb les germanes de les comunitats d'Àsia, van proclamar amb convicció: «Aquí estem, Senyor, per fer la vostra voluntat».

**«Aquí em tens. Vull fer
Déu meu, la teva
voluntat.»**

(Salm 40)

SEGUINT JESÚS

«Ensenyeu-me a fer la teva voluntat, perquè tu ets el meu Déu. Que el teu bon esperit em condueixi pel camí recte» (Salm 142, 10).

Era el dissabte, 15 de juny de 2019, quan les cinc aspirants vam ser testimonis, per primera vegada, de la Professió religiosa d'una Dominica de l'Anunciata a Vietnam: la Professió perpètua de la Gna. Thach. Ens sentírem molt afortunades!

Va ser un dia gran per a la Congregació. Ens unírem a les nostres germanes en l'alegria i gratitud i vàrem contemplar la felicitat de la Gna. Thach tot i el nerviosisme que tenia la comunitat. Sabem que les germanes van pregar molt perquè no hi hagués complicacions, donada la situació delicada que tenim al Vietnam. **DÉU ENS BENEÍ I TOT VA SORTIR MOLT BÉ!** La Missa molt solemne amb el Sr. Bisbe i molts sacerdots concelebrants, diverses congregacions religioses, la família, els amics de la Gna. Thach, persones de la parròquia i, sobretot, la presència de la nostra Priora General, la Gna. Ana Belén Verísimo García, de la Gna. Gley i de les nostres germanes de Filipines. Certament una **BENEDICCIÓ!**

El 16 de juny de 2019 va ser la nostra entrada al Postulantat. Totes ens omplírem d'alegria i gratitud quan la Gna. Joyce ens va informar que la Gna. M. Rosa Masramon, Priora provincial, i el Consell, havien acceptat la nostra petició per iniciar aquesta etapa en el seguiment de Crist. La cerimònia es va celebrar amb solemnitat durant les Vespres i ens acompanyaren la comunitat i les germanes que havien participat, el dia anterior, a la Professió perpètua de la Gna. Thach i el nostre amic, Anh Tuấn i la seva família.

La Gna. Joyce ens va presentar a la Gna. Ana Belén, la nostra Priora general. Després la Gna. Glecy va pronunciar individualment el nostre nom i cadascuna vam respondre cordialment a través de la cançó: «*Sóc aquí, Senyor*». A continuació, la Hna. Ana Belén ens va preguntar: «*Vols, per tant, donar un nou pas per seguir JESÚS, integrant-te com postulant en aquesta comunitat de les*

Germanes Dominiques de l'Anunciata que et dona la Benvinguda?» al que vam respondre de tot cor: «*Estic disposada a seguir JESÚS en el camí de Sant Domènec i Sant Francesc Coll*», i amb aquest senzill ritu vam ingressar al Postulantat.

Experimentàrem l'amor de Déu a través de les nostres germanes, especialment quan ens van abraçar, signe d'acollida i benvinguda a la Congregació. Sentírem la benedicció de Déu quan les germanes van estendre la mà sobre nosaltres mentre la Gna. Ana Belén ens dirigia la solemne pregària de benedicció. Els aplaudiments i les abraçades de totes ens convidaven a esforçar-nos més per anar creixent en el coneixement i amor a la Congregació de l'Anunciata.

La nostra entrada al Postulantat és el començament; són els primers passos en el seguiment de Jesús a la vida religiosa. El dia en què Déu obre la porta perquè iniciem la nostra vocació. La Professió Perpètua de la Hna. Thach és la promesa ferma de seguir Jesús fins al final, confiant en la seva gràcia. La vida consagrada al Senyor és un procés de fe i seguiment que hem de renovar cada dia. Sabem que viure la nostra vocació i fer la voluntat de Déu no és un feix de roses, com tampoc ho va ser la vida de Jesús. No obstant això, confiem en la seva paraula i Ell, que ens crida, sempre estarà amb nosaltres a través de les nostres germanes, com ho experimentàrem durant el nostre aspirantat. Les germanes ens van ajudar a discernir la nostra vocació i ens van portar a un coneixement més profund i a l'amor de Déu.

Agraïm a Déu per la seva fidelitat, que ens donarà la gràcia d'enfrontar i superar les dificultats a mesura que seguim la seva voluntat. Gràcies per la presència segura de Déu que ens dona pau i alegria. Agraïm a les germanes de la Congregació, particularment a les nostres germanes de la comunitat de la Mare de Déu del Roser, la seva paciència i dedicació en guiar-nos. Agraïm als nostres pares la seva generositat, per permetre'ns ingressar al convent.

Que la nostra Santíssima Mare, Maria de l'Anunciata, els nostres Pares Domènec i Francesc Coll i les nostres benaurades Germanes Màrtirs intercedeixin sempre per nosaltres perquè, com ells, puguem complir el somni de Déu sobre la nostra vida: arribar a ser realment Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Amb sincer agraïment, segueixin pregant per nosaltres, Germanes. Moltes gràcies.

Anna, Marta, Tuyen, Phuong y Nhung

LA MEVA PROFESSIÓ PERPÈTUA

*«Et dono gràcies, Senyor, de tot cor,
lloaré el teu nom per la teva fidelitat i amor». (Ps 138, 1-2)*

El 15 de juny de 2019 va ser un dia d'acció de gràcies memorable en la meua vida. El meu cor va lloar amb alegria a Déu per la seva misericòrdia, amor i fidelitat, i va ser el dia en què vaig respondre totalment amb el meu Sí a Déu davant de l'Església i el seu poble, a través de la Congregació de les Gnes. Dominiques de l'Anunciata.

Eren les 9.00 h del matí d'un dissabte, a l'església de Ha Noi, quan la campana va sonar alegrement amb força, cridant a tot el poble de Déu a assistir a la Celebració Eucarística. La Missa va ser molt solemne, presidida per Mn. Mathew Nguyen Van Khoi, bisbe de Qui Nhon, diòcesi a la qual pertanyo i, juntament amb ell, més de vint sacerdots concelebrants. Em vaig sentir molt feliç i sorpresa per la presència dels religiosos i religioses, de la meua família i parents de les germanes de la comunitat, benefactors, amics i gent de la parròquia de Ha Noi. D'una manera especial amb la presència de la Gna. Ana Belén Verísimo, la nostra Priora general, de la Gna. Glecý, delegada general de Pastoral, i de les nostres germanes Dominiques de l'Anunciata que van venir de les tres comunitats de Filipines.

Amb el Salm 136: *«Enaltiu el Senyor, perquè és bo, perquè és eterna la seva misericòrdia»!* dono gràcies a Déu per vessar el seu amor sobre meu, perquè en aquest dia el sol brilla amb força i la celebració i tots els actes van sortir a la perfecció. Voldria expressar també el meu agraïment a la Congregació de les

Germanes Dominiques de l'Anunciata que ha acompanyat el meu camí vocacional de seguiment de Jesús i m'agradaria repetir sense parar: «Tot és gràcia de Déu».

La gràcia i la felicitat d'aquest dia de la meva Professió perpètua, no és el resultat del meu esforç personal, sinó de la gràcia que Déu ha vessat sobre mi. És Ell qui em tria i consagra perquè sigui un instrument útil per portar el seu missatge a totes les persones, com està escrit

en l'Evangeli de Joan: *«No m'heu escollit vosaltres a mi, sinó que jo us he escollit a vosaltres i us he destinat perquè aneu i doneu fruit i el vostre fruit perduri»* (Jn 15, 16).

La felicitat d'aquest dia perdurarà en el meu record tota la vida i serà per a mi un estímul que em mogui a ser fidel i perseverant fins al final; a continuar la missió i sobretot a posar la meva vida en mans de Déu i de la Congregació.

Des del fons del meu cor, la meva més sincera gratitud a la Congregació, per la seva generositat en rebre'm com a membre de l'Anunciata i a la Gna. M. Rosa Masramon, Priora provincial i el Consell, per acceptar la petició que la meva professió perpètua es fes al meu país, la primera que s'hi celebra. També va ser un moment propici perquè l'Església del Vietnam reconegués la presència de la nostra Congregació i una ocasió per fer pastoral vocacional. Gràcies també a la Gna. M. Isabel Andrés, ex Provincial, a la Gna. Monserrat Casellas, a totes les meves formadores i a les germanes que em recorden en silenci en la seva pregària. I, de manera especial, gràcies a la Gna. Ana Belén, Priora general i a la Gna. Glecy, per la seva presència a la meva Professió perpètua, com he expressat anteriorment. Sou una benedicció de Déu per a nosaltres i porteu tot l'amor de la Congregació a la comunitat del Vietnam. Repeteixo també el meu agraïment a totes les germanes de les tres comunitats a

Filipines, per la seva presència, seves oracions, el seu amor i el suport que em van brindar durant el temps que vaig estar a Filipines i fins ara.

Vull expressar també la meva profunda gratitud a les Gnes. Ciri i Cristine de la meva comunitat anterior i a les de la meva comunitat actual, Gnes. Joyce, Maribel, Thu i Lan, a les nostres postulants i aspirants per compartir la vida i la missió amb mi i ajudar-me a créixer en amor a Déu i a la Congregació, per ser una missionera madura i autèntica com les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Que Déu, el Senyor i Mestre de la crida, ens beneeixi. Que la nostra estimada Mare, Maria de l'Anunciació, de qui la vocació és el nostre model de fidelitat, intercedeixi perquè sempre siguem fidels a la crida de Déu. Que Sant Domènec, el nostre Pare Coll i les nostres Germanes Màrtirs ens ajudin a obtenir totes les gràcies que necessitem. Que tinguem més vocacions santes per a la nostra Congregació, especialment per a la missió de portar el nostre carisma als joves i expandir la missió de les Germanes Dominiques de l'Anunciata en altres països. Amén.

Ana. Thach,

Les postulants van amenitzar la festa amb alguns balls

Algunes germanes amb el Sr. Vũ Anh Tuấn, i la Sra Phu, benefactors de la Congregació

Les Germanes amb el rector de la parròquia de Ha Noi P. Minh, des d'aquí la nostra gratitud per l'acollida i disponibilitat de posar el nostre servei la seva Església.

CAPITUL GENERAL DOMINICS

Tenir el Capítol General de l'Orde Dominicana a Àsia ha estat una benedicció per a nosaltres, especialment per als nostres germans i germanes vietnamites, ja que la celebració ha estat aquí al Vietnam. Tot i que no vam participar directament en la preparació, vam ser testimonis de com els nostres germans i germanes dominics/ques s'han estat preparant per a aquest esdeveniment tant important per l'Orde. Constantment se'ns va enviar informació actualitzada; el Pare Joseph Ngo Sy Dinh, OP, secretari general del Capítol, quan celebrava Missa a la nostra comunitat ens posava el dia dels esdeveniments.

Estàvem unides a la família dominicana per l'oració pregant per l'èxit del Capítol no cal dir que també estàvem ansioses pel dia de la celebració amb tota la Família Dominicana. Vam rebre la invitació inesperada del Pare Joseph, perquè ens uníssim a donar la benvinguda al nou Mestre General. El 13 de juliol, a les 9 en punt del matí, amb la Gna. Thach ens unírem als capitulars i a algunes germanes religioses de diferents Congregacions en la Missa de l'Esperit Sant presidida pel Pare Timothy Radcliffe. Després de la Sagrada Eucaristia, els capitulars van procedir a votar mentre nosaltres, les

germanes, vam romandre a la capella resant per l'elecció i pel Mestre general entrant.

Mentre esperàvem el resultat, vam tenir l'oportunitat per compartir sobre la nostra vida dominicana a Vietnam, fet que va ser molt oportú per a mi saber com les nostres germanes vietnamites dominicanes estan vivint i complint la seva missió, la gran majoria d'elles ja són les Prioeres Generals de les Congregacions locals. Ens emocionàvem mentre esperàvem l'anunci oficial del nom del nou Mestre de l'Orde. Vam anar en processó cap a l'església, i al fons hi havia el Rvd. P. Gerald Francisco Timoner, III, el primer Mestre Asiàtic de l'Orde Dominicana. Un filipí!

És per a mi una alegria i un gran privilegi de ser una de les primeres a felicitar i donar la benvinguda al nou Mestre de l'Orde. Però, és encara més privilegi poder donar la benvinguda al nou Mestre General, el meu co-filipí, a qui conec, i fins i tot vaig tenir l'oportunitat de treballar amb ell, en un grup, en la reunió de Justícia i Pau celebrada a Indonèsia, mentre era Provincial de la Província de Filipines. A qui anomenem el filipí Sant Alberto Magno!

En el seu primer discurs, el P. Gerald ens va recordar que som predicadors, que la missió no és el que fem sinó el que som. Som predicadors fins i tot quan no estem predicant. Som predicadors fins i tot quan ja no podem parlar. Som predicadors fins i tot sense estar ordenades. Som predicadors perquè aquesta és la nostra identitat. Després ens va reptar a mirar-nos a nosaltres mateixos, en el que és la nostra identitat com a predicadors de l'Evangelí.

El **21 de juliol**, vam tenir el Dia de la **Família Dominicana** amb el tema : Un **Món, Una Família, una Missió** que realment parla de nosaltres aquest dia. Va ser una reunió de germans i germanes dominicans provinents de tots els països on hi són presents els frares Predicadors, que van viure diferents àmbits de la vida (ja que els nostres joves i laics dominicans també van estar-hi presents), però que van viure la mateixa espiritualitat, formant una família dominicana i compartint una missió en un món per al qual som enviats a predicar.

Agraïm sincerament a Déu per aquest privilegi tan gran que ens va permetre participar en el Capítol General de l'Orde Dominicana i als nostres Germans Dominics a Vietnam per donar-nos aquesta oportunitat. També als nostres Germans Dominics de la Província del Santíssim Rosario que malgrat tenir un horari molt ocupat, van visitar la nostra comunitat, el Prior Provincial P. Bonifaci Solís, OP, i per la visita sorpresa dels nostres Pares Dominics de la Província de Filipines, dirigida pel Prior Provincial Pare Napoleó Sipalay, OP. El Capítol General ja s'està acabant. La nostra missió continua. Preguem pel P. Gerald, resem amb ell i col·laborem amb ell perquè junts, com una Família que comparteix una missió, puguem viure la nostra identitat en plenitud: Predicadors de la BONA NOTÍCIA!

Gna. Joyce Q. Frianeza,

AGRAIMENT A LA GNA. AMPARO GONZÁLEZ

ANUNCIATA

boletín informativo

DOMINICAS
DE LA **ANUNCIATA**

El Butlletí Anunciata ha arribat periòdicament a les nostres mans superant el que és merament informatiu, obrint-nos nous horitzons congregacionals, eclesials i del nostre món.

Gna. Amparo: agraiem la teva tenacitat, la teva constància, el teu art i sensibilitat per transmetre vida, estimular l'interès pels esdeveniments i vivència de cada província, germanes i comunitats, establint ponts i creant comunió.

Hem percebut el palpitar del teu cor obert, sensible, atent als vaivens del món, de l'Església, de la Congregació, especialment en les teves editorials en què amb rigor i exigència has sabut conjuguar articles d'interès i actualitat que han sacsejat el nostre interior i motivat a un més gran compromís de vida i lliurament.

Amb aquest centre multicolor volem expressar una vegada més el nostre afecte i agraïment cap a la teva persona per tot el que has donat i significues per a la Congregació, que en silenci i perseverança has sembrat en tots aquests anys de dedicació a la redacció del «Butlletí Anunciata».

Província Sant Ramon de Penyafort

Maig 2019

FESTA DE SANT DOMÈNEC DE GUZMAN

A VIETNAM

El 8 de agosto, fiesta de nuestro querido Padre Santo Domingo, nuestras dos comunidades de Vietnam, nos unimos para celebrar este gran día. Invitamos a celebrar la Sagrada Eucaristía a un sacerdote carmelita, el P. Andie Quiza, OCD, filipino y amigo de la comunidad, el cual lo hizo con toda solemnidad. También, nos dio una comida hermosa y deliciosa para el alma que deseo compartir en esta carta.

En primer lugar, me gustaría saludaros a todas, mis hermanas dominicas que sois mis amigas, y también a toda la familia dominicana, en este día de Fiesta. Hoy, recordamos una vez más con corazón alegre, a un gran hombre de Dios: Santo Domingo de Guzmán, quien se convirtió en un don para la Iglesia y para miles de hombres y mujeres jóvenes que siguieran al Señor. Me siento profundamente honrado al celebrar con vosotras este glorioso día de la Orden, y estar en este ambiente que, San Alberto Magno, llamó el ambiente centrado en el amor de Jesús, un amor que Él mostró por la humanidad al hacerse

hombre; un amor que está dispuesto a sacrificarse y morir por los demás; y un amor que perdona incondicionalmente. Este es el tipo de amor que revela la misericordia de Dios. Y éste es el mismo amor que cada uno de nosotros estamos llamados a ofrecer, especialmente los dominicos y dominicas. ¡Ojalá que vuestro amor crezca y lleguéis a ser imágenes vivas del Dios misericordioso!

Hermanas, en esta llamada a convertirse en imagen del amor de Dios, San Alberto Magno alentó a sus hermanos y hermanas a desear, no tanto la búsqueda intelectual de la virtud, sino más bien una búsqueda efectiva de la caridad y la mansedumbre. Es un tipo de amor práctico; es el amor que sale, no de la boca, sino de las manos y el corazón. La caridad en acción es la manifestación del amor puro que Cristo pide a sus seguidores. La vida de todos debería centrarse en Jesús y en el prójimo. A través de la caridad, cada uno se une con Dios. Esto quiere decir que, así como nos asemejamos a Cristo en nuestra forma de amar a los demás, también nos hacemos uno con Él y, como resultado de esta unión con Dios, su amor se convierte en la fuente de nuestra alegría.

El Beato Humberto de Romans, cuarto Maestro general de la Orden de predicadores, dijo una vez: "No deberían estar tristes, sino disfrutar del consuelo divino. ¡Estar unidos en el amor de Dios, estar en los estados de gracia hace que nuestra vida, nuestra vida religiosa sea alegre! Esto es para recordarnos que no sólo estamos llamados a compartir el amor divino de Dios, sino que también estamos llamados a ser embajadores, testigos de esa alegría por estar con Jesús". Pero, de nuevo, la pregunta es ¿cómo hacerlo?

Hermanas, Jesús en el evangelio de hoy pone énfasis en la importancia de seguir la ley y la enseñanza de los profetas. Al mismo tiempo, Jesús también les recordó a sus oyentes la razón y el propósito de las leyes. Tomemos nota de que el corazón de toda la ley es AMOR, y el corazón del mensaje de Jesús es el crecimiento en ese amor. Cuando dijo que "no vino a abolir la ley", de hecho, nos está invitando a vivir siempre en el amor de Dios. Por eso Jesús afirmó "Quien obedece y sigue los mandamientos es el más grande en el reino de Dios". Es simplemente porque los que aman cumplen las leyes y las enseñanzas de los profetas. Las leyes, mandamientos, constituciones y reglas que tenemos; las oraciones y las devociones que estamos haciendo, todo esto está destinado a hacernos crecer en AMOR. El Papa Francisco dijo: "Si la ley no nos hace personas amorosas, entonces es obsoleta".

Hoy, todos recordamos nuestra llamada cristiana al AMOR. Santo Domingo lo practicó y sus discípulos fueron fieles imitadores suyos. Desde el principio hasta ahora, la Orden sigue viva e indivisa, probablemente debido a este entorno centrado en el amor de Jesús. Toda la vida de la Iglesia se ha nutrido de ese amor, presente también en vuestra Congregación. Cuando realmente amamos, estamos dando vida a los demás; cuando el amor es auténtico se convierte en una fuente de alegría; cuando amamos nos convertimos en personas que promueven la vida. La orden de amar a Dios con todo nuestro corazón y la orden de amar a los demás como nos amamos a nosotros mismos no es sólo un requisito social, psicológico o legal; es una invitación para que nos convirtamos en personas que cuidan y valoran lo sagrado de la vida; para ser imágenes donde la gente experimente la misericordia y el amor de Dios.

En esta celebración eucarística en honor de Santo Domingo, oremos al Señor para sea un momento para renovar nuestro amor a Dios y que este amor se exprese en nuestro amor y preocupación por los demás. ¡¡¡Ésta es nuestra oración!!! ¡¡¡Éste es nuestro desafío!!! Y, sobre todo, ¡¡ésta es nuestra esperanza!!

¡Qué Dios nos bendiga a todos!

¡Feliz Fiesta, Hermanas!

Hna. Joyce, OP

SEGONA COMUNITAT DE L'ANUNCIATA A VIETNAM

«Quin goig els peus dels que porten les bones notícies!» (Rm 10, 14-15)

Ser missioner és un do que Déu ha donat a certs membres del cos místic de Crist i els envia al món per portar la Bona nova.

El Pare Coll tenia aquest esperit missioner i va ser convidat pel bisbe per fundar comunitats a l'Orient, però encara no tenia germanes preparades i essent un gran visionari va afirmar: *«Jo no hi puc anar, però les meves filles, hi aniran»*. El seu somni es va fer realitat quan les seves filles, les Dominiques de l'Anunciata, arriben i es dispersen per l'Orient; primer per les Filipines i després per Vietnam.

En 2013, la Priora Provincial, Gna. M. Isabel Andrés i el seu Consell, van enviar a quatre germanes per establir una comunitat al Vietnam: La comunitat de la Mare de Déu del Roser; aquesta va ser la primera al nostre país, a la ciutat de Ho Chi Minh.

Després de 6 anys la llavor creix i floreix i la nova Provincial, Gna. M. Rosa Masramon i el seu Consell, decideixen establir una altra comunitat en la mateixa ciutat. **El 25 de juliol** de 2019, les Gnes. Maribel, Thu, Ly i Nguyet són enviades per aquesta segona fundació que rep el nom de Sant Pere Almató.

«Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí a tota criatura ...» (Mc 16,15) **«i sapiguen, que jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món»** (Mt 28,20). Segures de la promesa de Déu, col·laborem amb confiança a la seva vinya.

El dia **21 d'agost**, la casa va ser beneïda pel Pare Ong Sy Dinh, OP, l'ex provincial del Vietnam. La Gna. M. Nativitat Martínez de Castro, les germanes de la comunitat de la Mare de Déu del Roser, alguns sacerdots dominics, amics i el nostre benefactor i la seva família ens van acompanyar en aquest moment especial.

En reflexionar, tot el procés que exigeix la creació d'una nova comunitat, vam experimentar la presència de Déu en la nostra vida i com la seva mà poderosa ens protegeix a través de les persones que ens ajuden. Nosaltres soles seria impossible aconseguir-ho, però no a Déu, ja que per a Ell res és impossible. Tot és gràcia seva! I com va dir el nostre Fundador: **«Sí, Sí, L'Anunciata és Obra De Déu»**.

Germanes de la Comunitat de Sant Pere Almató

FESTA del P. COLL 2019

FEDAC-Amílcar «Mare de Déu del Roser»

Un any més, la festivitat del P. Coll i la setmana missionera ha implicat a tota la comunitat educativa, i ha aconseguit els objectius de la Programació proposada pels Equips Directiu i de Pastoral. El fil conductor va ser: Transmetre "la llavor" que volem que floreixi en els nostres alumnes, famílies, PAS i professors.

Els preparatius van començar els dies 6-7 de maig, amb l'ambientació de les classes col·locant en el «Racó de la Bona Notícia» una frase del P. Coll, sense signar, per provocar en els alumnes l'interrogant sobre: *qui és l'autor?*

Per redescobrir el testimoni que va deixar Sant Francesc Coll a les Dominiques de l'Anunciata com continuadores de la seva missió evangelitzadora, es va convidar a les germanes de la comunitat a passar per les classes per donar la «Bona Notícia» de la Festa i el missatge del Fundador. Les germanes van acceptar de bon grat la invitació i, en tres grups de dos, van visitar 28 classes del 7 al 16 de maig, explicant el missatge, adaptant-lo a l'edat dels alumnes i a la situació actual. També es van escoltar i van cantar cançons relatives a la santedat del P. Coll. A cada curs es va preparar la projecció d'una diapositiva amb una frase-significativa; i al final els van deixar com a record una làmina amb aquesta projecció.

SANT FRANCESC COLL

PREDICADOR

Arribava al cor de tots perquè transmetia el que ell mateix vivia amb passió en el seu interior, el que cremava en el seu cor: l'amor de Crist, i el lliurament a Ell.

Va ser interessant la participació dels alumnes. Tots els cursos, en general, segons el seu nivell, van fer treballs al·lusius a la vida i missió del P. Coll per mitjà de dibuixos, escrits, vídeos i exposicions.

Els de 1r de Batxiller, com a padrins lectors dels petits, van anar a les aules de P5 i per grups els van explicar la història del P. Coll a través d'uns llibrets que treballen els alumnes de 3r de Primària.

Un nombrós grup dirigit per Gerard Guerra, sacerdot que cada dimecres ve a l'escola a participar en la pastoral, va elaborar les oracions i les ofrenes per l'Eucaristia de la Festa.

Els professors es van implicar de ple en les diferents activitats. Prèviament l'E. directiu i el E. de Pastoral els havien lliurat la programació, els materials i pistes necessaris. Diverses comissions i especialistes en música, informàtica, religió i totòpia van preparar els assajos de cant, dansa, projeccions, elaboració de materials, venda solidària ...

Els pares d'alumnes, a través de l'AMPA, van organitzar una caminada solidària als Búnquers del Carmel, barriada barcelonina en una de les zones muntanyoses de la ciutat, i a l'arribada "botifarrada" per a tots els col·laboradors.

I després de tanta motivació i preparatius, la festa es va celebrar els dies 17 de maig per tot l'alumnat i el 18 per a tota la comunitat educativa.

El temps plujós no va impedir la realització de les activitats principals, tot i que va caldre adaptar-les a les circumstàncies.

L'Eucaristia va ser l'acte central dels dos dies. El dia 17, per tradició, se celebrava al poliesportiu i va caldre traslladar-la al teatre; al ser un espai més reduït, el nombrós grup d'alumnes, més de 700, va ser repartit en tres, i tres van ser les Eucaristies que es van celebrar. Els avantatges van superar als inconvenients i van resultar molt més participatives, organitzades i silencioses. És de destacar l'homilia en la que Gerard va convidar els alumnes, a través de la Paràbola del Sembrador, a ser, com Sant Francesc Coll, "**TERRA BONA**" capaç de produir bons fruits.

En la presentació de les ofrenes, els alumnes, de diferents edats, van manifestar plàsticament com les llavors d'"*amor, empatia, petons, abraçades, somriures i respecte*"

produeixen pètals de "*no discriminació*", "*igualtat*", "*no por*", "*no a la guerra*", "*no bulling*", "*canvi climàtic*", i que junts fan brotar una bonica flor.

Un moment emotiu en la 3a Eucaristia va ser el comiat als alumnes de 2n Batxillerat, a qui es va lliurar una clau, signe de que el col·legi sempre estarà obert per a ells.

L'Eucaristia del dia 18, tot i que el grup era més reduït, va ser més intensa i profunda, adaptada, en general, a un públic més gran i molt conscient del moment celebratiu. Els cants, dirigits per la professora Maria Sales, es van interpretar cada dia per un grup diferent i molt preparat pels alumnes d'Ed. Primària.

No va faltar a la festa la xocolata i la coca que el col·legi ofereix a tothom, així com la participació dels alumnes i comunitat educativa en totes les activitats lúdiques i solidàries que es van programar.

Comunitat Santa Úrsula

El diumenge, 2 de juny de 2019, vam celebrar el 50è Aniversari de l'escola Anunciata de Gironella, ara Fedac Gironella. Va ser una jornada matinal molt emotiva i intensa, plena de records i moments molt especials.

Vam iniciar la celebració amb una Eucaristia celebrada pel mossèn Jaume Prat, rector de Gironella, i participada per germanes, mestres actuals, ex-mestres, mestres jubilats, famílies, alumnes que es preparen per a la primera comunió,... i amb els cants de membres del Cor de Gironella.

Després de l'Eucaristia i un petit esmorzar, l'ex-alumne i reconegut periodista, Robert Calvo, va donar la benvinguda a tots els assistents i va donar pas als parlaments de l'acte: Va obrir la germana M. Rosa Masramon, Gna. Provincial de la Província Sant Ramon de Penyafort, seguidament va ser el torn de la Sra. Cèlia Simon, primera directora laica de l'escola. Tot seguit va ser el Sr. Jaume Barniol, qui en nom de les diverses AMPAs ens va explicar la seva experiència a l'escola, així com la relació família-escola. A continuació va ser el torn de la Sra. Montserrat

Marsinyach que com a ex-alumne, mare i membre de l'AMPA actual va compartir els seus records i les seves experiències en els tres àmbits. Va cloure els parlaments l'actual directora general de l'escola, la Sra. Dolors Selga i Escobet.

Tots van encoratjar-nos a continuar treballant en la mateixa línia.

Seguidament, vam gaudir d'un excel·lent espectacle de la pallassa Trafalgar (Munta Camps, ex-alumne del centre) que ens va fer riure a xics i grans, ja que en clau d'humor va fer un repàs de la història de la nostra escola. Paral·lelament l'artista Xènia Romera, (mare de l'escola i membre de l'AMPA) va plasmar en pintura en una de les parets del pati la frase «som una gran escola petita», la qual ens caracteritza com a centre.

Els alumnes de l'escola també van tenir el seu protagonisme, cantant una cançó adaptada expressament per aquesta celebració.

També vam gaudir de diferents actes musicals, un a càrrec de la Sra. Marta Armengol, ex mare de l'escola i un altre a càrrec dels ex-alumnes, Joana i Martí Pons acompanyats de la Sra. Anna Ferrer, els quals van deleitar-nos amb les seves cançons.

Per acabar tots els actes de celebració vam gaudir d'un exquisit vermut mentre els gegants de Gironella ens oferien uns quants balls.

Vam acabar l'acte amb un brindis col·lectiu per aquests 50 anys i una traca final !!!

PARAULES 50 anys

Cèlia Simon Primera directora laica ESCOLA ANUNCIATA GIRONELLA

Bon dia a tothom.

Quin goig !! fa avui el nostre pati, amb tantes cares conegudes i que ens porten tants vells records.

En primer lloc, vull donar les gràcies a la Directora general del centre i a l'E. Directiu per brindar-me l'oportunitat de poder dirigir-me a tots vosaltres, també dir-vos que aquestes paraules les he escrites des del cor.

Ja fa uns quants anys, 29 per ser més exactes, que les Germanes Dominiques de l'Anunciata van confiar la direcció de l'escola a una persona laica i a tot l'equip de mestres, la continuïtat del Centre a Gironella. Va ser un privilegi per a tots nosaltres que se'ns concedissin tanta confiança per part de les germanes i per això, avui vull manifestar el nostre profund agraïment de part dels meus companys i també meu.

En el curs 1990-1991 iniciàrem un nou camí de vida, amb grans reptes somniadors on els principals protagonistes eren els nostres nens i nenes. Amb molta dedicació, esforç, constància, rigor, fe, estimació i respecte envers les persones. Vàrem creure, que el treball en equip i entre companys era molt millor que els caòtics esforços individuals. Ensenyar i educar, era dia rere dia la nostra màxima fita. Volíem que els nostres alumnes esdevinguessin persones capaces de canviar el món.

En aquest llarg viatge no estàvem sols, érem uns privilegiats. Les germanes que en aquell moment van ser valentes i humils fent un pas al costat, no enrere, ens

acompanyaren en tot moment perquè nosaltres continuéssim la tasca que elles havien començat.

També, ens sentíem recolzats per les famílies, que van confiar en el nostre projecte educatiu i posar a les nostres mans l'educació dels seus fills, el seu bé més preuat. En la memòria, conservem les entrevistes i les llargues converses de tot tipus entre pares i mestres en els bancs del passadís.

Recordem amb molta estima les AMPES del centre, no només com l'associació que participava en les activitats de l'escola sinó a les persones que la constituïen, la seva participació, ajuda, suport i planificant sempre el treball conjunt. En cadascuna de les decisions que empeníem, van creure en nosaltres, i en el nostre compromís.

Permeteu-me, manifestar la meva gratitud a tots els mestres jubilats i en actiu, que durant tants anys feinejàvem colze a colze. Vàrem començar tenint companys de feina i mica en mica va créixer una gran família, sense la vostra tasca, potencial, exigència, voluntat de servir els altres, il·lusió i passió per educar no haguéssim aconseguit tot el que volíem transmetre als nostres alumnes.

Diuen que «la vida són records» per aquest motiu, un record molt especial per a totes les persones que ja no són entre nosaltres, germanes, pares, mestres i alumnes, sempre els tindrem presents.

Faig meves, les paraules que va escriure la Srta. Roser Casals pel 25è aniversari de l'Escola.

Continuarem la tasca amb coratge. Trobarem el camí embardissat, fangós,..... Tant se val. La responsabilitat educativa, a vegades feixuga, ens sedueix. Amb les mans modelem argila viva i cada figureta, diferent, lliure, ha d'esdevenir PERSONA capaç d'integrar harmoniosament fe, cultura i vida.

50 anys de bagatge ens assenyalen el nord.

MOLTES GRÀCIES!!!

PARAULES 50 anys

Dolors Selga – directora general **FEDAC GIRONELLA**

Bon dia! Fer anys és una sort.

Mentiria si digués que fer-ne 50 ens és indiferent, un dia més al calendari. Aquest canvi de desena – que fa més d'un any que veiem a venir – ens ha aportat una consciència especial. No sabem com seran els propers 50, però celebrar aquests és una actitud mental que ens renova i ens revitalitza.

Si entenem que no deixar de ser infant és mantenir la capacitat d'il·lusionar-se, de creure en els somnis, d'activar-se i ser creatiu, de vivenciar la vida en comptes de veure-la passar passivament, us ben asseguro que l'escola està plena d'infants grans i petits.

Arribar fins aquí ha estat possible, gràcies a totes les persones que d'una manera o

altra, durant aquests 50 anys, hem format part de la comunitat educativa de l'escola. Evidentment, però, no puc deixar d'agrair, en primer lloc, l'enorme treball, esforç, perseverança, i sobretot el ferm compromís que les germanes Dominiques de l'Anunciata, han dipositat durant la major part d'aquests anys a la nostra escola, així com ho està fent des de fa 10 anys la FEDAC.

PARES, GRÀCIES per haver-nos permès compartir, una miqueta, aquesta meravellosa i difícil tasca d'educar els/les vostres fills/es durant tants anys. GRÀCIES pares i mares que heu format part de les AMPAs per tantes converses, xerrades i reunions debatent, construint i organitzant el dia a dia, però també el futur de l'escola.

ALUMNES, GRÀCIES per tantes abraçades, rialles i petons. Per les vostres corredisses, per les vostres mirades embadalides i pel respecte i per l'estima que sempre ens hem tingut.

Igualment vull recordar a tots els mestres i les mestres i personal del PAS, que hi ha i hi ha hagut a l'escola per la vostra passió x educar que ha esdevingut la passió x educar FEDAC. Us vull donar les gràcies per la feina feta i, ara ja, per endavant, pels esforços que hi dedicareu per continuar fent-ho realitat.

Penso que és l'hora també de recordar totes aquelles persones, que malauradament ja no són entre nosaltres. Un especial record pels alumnes traspassats i per tots els pares i mares que avui tampoc ja no hi són, sense els quals l'escola segurament no seria exactament tal com és, doncs la seva implicació va deixar una empremta inesborrable (Manel, Sr. Busquets, ...)

*Com el bon vi, la bona cuina o la bona música, per posar un exemple, la bona educació, ha de combinar el passat i el futur, la tradició i la innovació, l'humanisme i la creativitat, per ser palanca d'apoderament personal i de compromís i transformació social. La celebració d'avui inclou dos números rodons, per una part 40 anys de les germanes i per l'altre 10 anys de FEDAC. El nostre actual projecte, **fidel al Pare Coll**, és camí constant per buscar noves respostes.*

ENTORN, EDUCACIÓ, COMUNITAT I CARÀCTER defineixen el nostre actual projecte educatiu AVUIXDEMÀ, un projecte que volem continuar fent amb persones SANTES, SIMPÀTIQUES, SÀVIES, SOLIDÀRIES i SOMNIADORES per a transformar un món on tot i tothom hi trobem el nostre espai.

Diuen que per recollir somnis cal plantar llavors, per això avui us obsequiem amb una llavor. Us recomanem que seguïu les instruccions que trobareu dins la capsula, però ja sabeu que amb amor, constància, coherència, perseverança, flexibilitat, paciència, sentit comú, i escolta activa el fruit sempre arriba.

Acabo amb unes paraules del psicòleg rus, Urie Bronfenbrenner: «Per desenvolupar-se normalment, qualsevol infant necessita algú que estigui boig per ell, tot combinant l'afecte amb la disciplina».

Gràcies per continuar volant, caminant i creixent plegats en aquesta vida. En nom de tot el claustre de professors, gràcies per la vostra confiança. Desitgem que hagueu gaudit del matí.

Gràcies, gràcies, gràcies.

L'escola «Mare de Déu del Roser» - FEDAC-RIPOLLET- celebra el 125è aniversari

El diumenge, 19 de maig al matí, l'Escola FEDAC Ripollet, «Mare de Déu del Roser» obria les portes per celebrar una data molt especial, la celebració de 125 anys de fundació, un esdeveniment adient per retrobar-se famílies, professors i ex alumnes. La jornada va comptar amb una estona de portes obertes que molts antics alumnes van aprofitar per recordar moments viscuts a les aules, passadissos i patis.

L'Eucaristia va ser presidida, pel sacerdot Gerard Guerra. En la introducció es va

recordar la trajectòria de l'escola des dels seus orígens 1893, fins als nostres dies.

En l'homilia, Mn. Gerard, va fer referència a l'Evangeli de Lc 12, 22-34, ressaltant l'amor viscut i lliurat durant aquests 125 anys per tantes germanes i docents que han passat per aquesta escola. Va fer al·lusió també a Maria,

fixant-se en la imatge actual de la capella. Ella és la dona discreta, senzilla i invisible, però que deixa passar la llum de Crist i, finalment, recordant la funció de «casa de refugiats» que va realitzar l'escola en els anys de la guerra civil, remarcant la realitat d'aquesta situació al nostre món i va convidar a tota la comunitat educativa a fer del centre «un veritable hospital de campanya» en què ningú se li negui l'acollida i l'ajuda.

La premsa local es va fer ressò de la celebració

Entrevista a la directora Núria Mas i a l'exdirectora Carme Escursell

Núria Mas, directora, i Carme Escursell, exdirectora, són dues de les moltes persones que han posat el seu granet de sorra per arribar a aquesta data. Totes dues han estat presents en l'última etapa d'una escola religiosa que ha viscut la guerra i el franquisme i ara viu una etapa d'innovació educativa i readaptació del projecte educatiu, que ha

passat de mans de les Germanes Dominiques a professores i professors plens d'energia i entusiasme per continuar millorant l'educació.

Revista de Ripollet: **Com valora haver arribat als 125 anys d'història?**

Núria Mas: Aquests dies ens hem parat a pensar-ho i és una xifra que no ens deixa de sorprendre. Celebrar el centenari del centre, sempre és una cosa molt especial. És l'escola més antiga de Ripollet i hem de celebrar-ho com cal.

RdR: **Per a aquesta data s'ha pogut remoure una mica la història. ¿Com resumiríem aquests anys?**

Carme Escursell: Pel que coneixem de la seva trajectòria a través del temps i en actes en què hem contactat amb exalumnes molt grans, tot ha canviat molt. Hi ha coses que ara ens sorprenen.

N.M: Tot va d'acord al moment històric que es viu. Pel que he llegit, el primer objectiu quan arriben les germanes és que les nenes aprenguessin a llegir i escriure, perquè l'educació a les dones estava vetada. En aquest moment també s'obria a la nit per ensenyar a gent que no havia estat escolaritzada. Quan es va obrir la capella també es va utilitzar per fer teatre, sempre s'ha estat al costat dels més necessitats. En la guerra donaven sopar a les nenes. Després d'aquest període l'escola queda molt tocada i el poble ajuda a reconstruir-la. La dictadura jo la vaig viure com a alumna i quan ara explico als alumnes actuals que no podíem aprendre en català, alguns ni s'ho creuen. En la transició va començar el canvi que fins ara ha estat continuat.

RdR: **Com ha canviat el projecte educatiu?**

N.M: En aquests últims anys el treball ha estat readaptar-se en aquest moment d'innovació educativa que tots els centres han viscut. Entrar a formar part de la FEDAC ens ha donat un altre impuls. Abans de 2009, moment en què les germanes deixen el centre, ja compartíem la missió educativa i ens havien donat més responsabilitat;

però quan se'n van anar, ens trobarem amb moltes coses que, encara que senzilles, no sabíem com funcionaven. Els dos primers anys van ser durs, encara que he de reconèixer que no ens va faltar el suport d'una germana que havia estat directora i passava els matins al centre.

*RdR: **Què és FEDAC?***

N.M: Les dominiques tenen escoles a tot Espanya. Per falta de vocacions a la vida religiosa, molt intel·ligentment, i perquè les escoles poguessin continuar la seva missió, van decidir crear la FUNDACIÓ EDUCATIVA DOMINIQUES ANUNCIATA P. COLL (FEDAC) i deixar la titularitat dels centres a un Equip de Titularitat que, amb els Equips directius i claustres de Professors, poguessin dur a terme la formació dels alumnes amb l'ideari propi de la Congregació. Carme Escursell va ser una de les primeres directores seglars de les Escoles FEDAC. A Catalunya, la FEDAC té 24 centres educatius i l'Equip de Titularitat és molt potent i ha fomentat el canvi metodològic.

C.E: Abans cada escola era més autònoma, ara totes les 24 en som només una. Entre nosaltres ja ens coneixíem, però aquest coneixement s'ha incrementat i tots anem en la mateixa línia ajudant-nos i complementant-nos; al principi van ser moltes les trobades de formació i de treball conjunt que han donat molt bon resultat.

*RdR: **Encara segueix present la religió?***

N.M: És diferent. Seguim sent una escola religiosa, encara que avui a aquesta formació li donem el nom de TUTOPÍA o educació basada en valors humans i cristians; valors que les dominiques ja impartien, i que avui dia segueixen sent vàlids per a creients i no creients; necessaris per a créixer com a persones; són valors com l'empatia i la solidaritat. JESÚS DE NATZARET és el centre i l'eix fonamental d'aquesta educació i el que gira al voltant de la religió són aquests valors. El camí d'aquesta formació té molt en compte l'educació emocional i el cultiu de la interioritat per avançar en procés religiós.

C.E: Aquest és el primer any que l'hem implantada i la idea és que el que es treballa en Tutopía serveixi per als Projectes de qualsevol àrea que es treballa a l'escola. Les celebracions, tenint en compte la varietat d'alumnat i creences, són moments amb dinàmiques de reflexió en què partint de la realitat es transmet el missatge evangèlic. Això també serveix per a les famílies musulmanes u ortodoxes que han passat per l'escola.

*RdR: **Com ha evolucionat el repte de la secundària?***

N.M: L'any passat va acabar la primera promoció de l'ESO. El principi ha estat dur. Vam haver de muntar-la sobre zero. Per sort comptem amb un claustre molt compromès que va apostar per aquest projecte. Es dedicaven a això dues o tres hores a la setmana.

C.E: Mentre experimentàvem amb el primer curs d'ESO, vam anar muntant el segon; va ser estressant.

N.M: Per a l'escola va ser un guany. Vam ser força criticats. Però per al Departament era una necessitat i la FEDAC ens va animar. Creiem que és molt positiu que una família que hagi confiat l'educació dels seus fills en el nostre centre pugui tenir-hi una continuïtat.

125è aniversari
FEDAC RIPOLLET
9,45 Entrada a l'escola pel carrer General Prim

10,00 Eucaristia al pati de l'escola

11,00 Acte de celebració
Amb la participació i col·laboració dels exalumnes:
Juan López
Carme Colomina
Benja Villegas
Aleix Saló

Cloenda de l'acte amb brindis pels 125 anys
Visites guiades per l'escola

**Diumenge,
19 de maig**

CELEBRACIÓ DELS 125 ANYS DEL COL·LEGI FEDAC GIRONA PONT MAJOR

El 2 de setembre de 1894, fa 125 anys, l'escola de les Dominiques del Pont Major obria les portes a les nenes i noies, del barri i de l'entorn, per tal que poguessin tenir formació i ser escolaritzades, gràcies a la donació d'una casa amb hort feta pel matrimoni Narcís Teixidor i Josepa Fàbregas.

La primera comunitat va estar formada per les germanes: Rosario Ventanyo, Dolors Serra, Antònia Comas i Roser Comellas. El Col·legi ha anat canviant al llarg dels anys d'acord als diferents sistemes educatius. Entre els anys 1950 i 1960, a més dels estudis bàsics, es van impartir comerç i batxillerat laboral administratiu. Per tot això va ser necessari ampliar les instal·lacions i es va reformar l'edifici en la seva totalitat.

A partir de 1967 s'inicien els cursos de batxillerat elemental que continuaran fins a la reforma dels estudis, a començament dels anys 70, amb la implantació de "l'ensenyança general bàsica - EGB".

L'escola sempre ha estat un espai de trobada i acollida pels nens i nenes. En els anys 40, els diumenges, es projectaven pel·lícules i en altres ocasions era un espai de trobada de tothom. Era un referent per a totes les persones del barri del Pont Major i dels pobles veïns.

El tret que distingeix la nostra escola és el seu caràcter familiar i acollidor. És una escola integrada al barri i als pobles propers, petita, on cada nen/nena se sent l'escola com a seva, i això passa avui i ha passat al llarg de tots els anys.

Davant d'aquest esdeveniment, de **celebració dels 125 anys**, les germanes que encara col·laboren a l'escola i han format la darrera comunitat, Elena Clos, Piedad Gil, Teresa Soldevila, i l'equip de mestres actual, van decidir crear una comissió per tal de poder-ho celebrar. La comissió es va constituir el mes d'abril i està formada per germanes, exmestres, expares de l'AMPA, membres de l'AMPA i mestres en actiu del centre.

En les primeres reunions va sorgir la idea de fer en un sol dia tres actes: una visita al centre, una Eucaristia a l'església dels Salesians i un dinar. El dia escollit va ser el 7 de setembre de 2019.

A partir d'aquest punt s'havia de trobar un logotip i un eslògan. L'equip de mestres de pastoral van posar fil a l'agulla i van organitzar un concurs entre tots els alumnes de primària. El resultat el teniu aquí:

**125 ANYS D'EXPERIÈNCIA
BUSCANT L'EXCEL·LÈNCIA!**

ESLÒGAN

LOGOTIP

El tret de sortida es va fer el mes de juny abans d'iniciar el concert de fi de curs. En aquesta presentació es va mostrar el programa d'actes a les famílies assistents i un vídeo.

Tots els actes estarien oberts a totes les persones que, d'una manera o altra, en algun moment, haguessin tingut relació amb el centre. Per tal que arribés la informació es va crear un cartell publicitari que es va distribuir pel barri i es va enviar a les famílies.

Es buscaren patrocinadors i col·laboradors del barri.

LA VISITA AL CENTRE

Vam rebre una gran quantitat de visites que van poder comprovar que l'escola ha anat canviant al llarg dels anys, i especialment en els últims tres, amb la renovació de l'espai de les aules d'Educació Infantil.

Cal remarcar que es varen convidar a la trobada a totes les germanes que havien format part de la comunitat en els diversos anys i que hi participaren,

amb molta il·lusió, un bon grupet vingudes de Barcelona, Canet de Mar, Manresa, Vic, i fins i tot una de Saragossa. Algunes han disculpat la seva assistència per motius diversos. També hi van participar les germanes: M. Rosa Masramon Priora provincial, Montse Font Presidenta del Patronat FEDAC i la comunitat de Sant Narcís.

Varen ser moments de trobament amb famílies, exalumnes, professors, exprofesores,... persones amigues que feia temps que no s'havien vist. Moments molt emotius i per recordar.

EUCARISTIA A L'ESGLÉSIA DE MARIA AUXILIADORA DELS SALESIANS

Varen concelebrar amb el rector del Pont Mn. Ricard Sarrà, Mn. Josep Gispert i de la comunitat de salesians de Girona: Josep Maria Camprubí, que va presidir, Jesús Mari Vergara, Àngel Alegre i Joan Codina.

Els cants van estar dirigits per la presidenta de l'AMPA, la Sra. Anna Palahí, acompanyada amb flauta i guitarra a càrrec d'en Pau i l'Alba Torrent, exalumnes de l'escola.

Les lectures, les pregàries i les ofrenes van ser participades per germanes, mestres i alumnes.

En acabar l'Eucaristia es va donar pas als parlaments.

El Sr. Jordi Civit com a membre de l'Equip de Titularitat de FEDAC, el Sr. Xavier Vilà com a adjunt a la Direcció dels Serveis Territorials d'Ensenyament de Girona i la Gna. Maria Rosa Masramon, Priora provincial i membre del Patronat FEDAC, van adreçar unes emotives paraules als allà presents.

Tot seguit, i a la mateixa església dels Salesians, una representació de la jove orquestra del Gironès acompanyada pel seu director el Sr. Albert Bosch, ens va oferir quatre peces musicals, dues d'elles cantades per les sopranos Clara Felipe i Ariadna Vilardaga. Cal remarcar que del grup, excepte el director i una noia, tots són exalumnes de l'escola. Ens varen donar una gran i grata sorpresa.

ARROSSADA

Un cop acabats els actes els assistents es van desplaçar fins a l'escola. Allà, a les aules d'Educació Infantil, es va muntar el dinar de germanor. Unes 110 persones, entre menuts i grans, van poder degustar un dinar elaborat per l'empresa Scolarest.

L'alcaldesa de Girona, la Sra. Marta Madrenas, va adreçar unes paraules donant les gràcies pel compromís durant 125 anys de cohesió i progrés a través de l'educació en el barri. Anava acompanyada de les Sres. Eva Palau i Marta Sureda, regidores d'educació i de barri, respectivament, i ambdues exalumnes de FEDAC St. Andreu i FEDAC St. Narcís.

A continuació es va llegir el missatge de felicitació, en motiu d'aquesta efemèride, que la Priora general Gna. Ana Belén Verísimo va fer arribar, ja que se l'havia convidat a la festa i no hi va poder assistir. El transcrivim:

"Hoy en la Eucaristia hemos agradecido a Dios por los 125 años del col·legio de Puente Mayor. Agradecemos toda la vida entregada por las Hermanas a lo largo de los años, de los laicos y laicas que han trabajado con nosotras, los alumnos y alumnas, familias. Agradecemos por la vida y generosidad de hoy en la apuesta por la educación y evangelización. A cada una y cada uno de los miembros de la comunidad educativa, a la FEDAC (equipo de titularidad y patronato), a todos y todas los que con vosotras sueñan y construyen el Reino de Dios en el día a día: enhorabuena y felicidades.

Un abrazo grande de cada una de nosotras. Consejo General".

Els brindis i les felicitacions van arrodonir una jornada plena de retrobaments i farcida d'emocions.

Remei Figuerola i Gna. Teresa Soldevila

10 anys de la Fundació FEDAC Molt més que un somni!

El dissabte 16 de març de 2019 vàrem celebrar el 10è aniversari de la FEDAC (Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll) al Palau de la Música Catalana de Barcelona. Les 24 escoles vàrem recordar el recorregut fet durant aquests anys: el treball acurat, agosarat, persistent, constant que s'ha dut – i es du – a terme i que té continuïtat i futur en el somni FEDAC que tots els educadors/es hem pensat, elaborat i viscut en forma de legat:

«Un somni neix dins teu per crear un món millor, creu en ell!»

► PARLAMENTS INAUGURALS

Va obrir l'acte la **Gna. Montserrat Font**, presidenta de la fundació, recordant-ne els orígens i **«La voluntat que les escoles poguessin continuar la tasca d'educar- evangelitzant i evangelitzant – educant amb un missatge actual que donés resposta al signes dels temps»**. Va destacar que «tot això s'ha realitzat amb un gran esforç d'innovació. Sols cal visitar les escoles FEDAC per veure que s'hi han fet molts canvis, no només en els estructures o les parets, aportant flexibilitat, transparència i modernitat, sinó també en les metodologies, en la manera d'aprendre, en l'ús de les tecnologies i en la implementació de nous projectes, com TUTOPIA, LíderEnMi, TACTIL, Escolta'm...». Tot plegat ens ha de portar que els nostres alumnes visquin noves experiències, vivències i relacions que els configuren com a persones obertes, autònomes i amb criteri per respondre les necessitats del món. Es tracta de convertir-se en ciutadans competents, íntegres i compromesos, de de la seva pròpia vocació i talent, en la transformació del món des dels valors de la misericòrdia i la compassió, la senzillesa, la fidelitat i, en definitiva, des de l'AMOR», va reafirmar la presidenta de la FEDAC.

La Gna. Montserrat Font va acabar agraint a germanes, famílies, mestres, personal d'administració i serveis la tasca realitzada, tot afirmant que **«ja no podem parlar d'una missió compartida, sinó d'una missió comú»**. I va donar gràcies a Déu per a ver pogut viure i veure com el somni de donar força i energia renovada al carisma del Pare Coll és una realitat que insufla vida a les escoles i als educadors i educadores, amb passió per educar, oberts als canvis i convençuts que el Caràcter Propi de l'Anunciata és un pal de paller que dona valor i valors per continuar oferint un projecte educatiu significatiu i transformador.

A continuació el Pare Enric Puig, jesuïta i secretari general de la Fundació Escola Cristina de Catalunya, va dirigir unes paraules amb les quals v destacar « els 150 anys d'experiència educativa i de servei als infants i al país de les Germanes Dominiques de l'Anunciata ». També va remarcar que el **«el seguiment de Jesús és la força que ens mou a servir i a**

estimar en una institució educativa com aquesta” y que, en el context actual, «l'escola cristiana ha de tenir un discurs propi en el qual tothom s'hi senti acollit i atès d'acord amb la seva situació personal».

► **L'ARBRE COM A METÀFORA DE LA VIDA ... I DE LA FEDAC**

Després dels parlaments, la metàfora va prendre el protagonisme de l'acte, conduït pels metres de la FEDAC **Ivette Vilaró i Sergi Capdevila**. En els transcurs de l'acte, l'escenari del Palau de la Música Catalana va ser testimoni de la sembra de **24 llavors, en representació de les 24 escoles FEDAC**, i vam poder veure com diversos alumnes de les nostres escoles les cuidaven perquè poguéssim arrelar i créixer, fins a sorgir **el gran arbre de la vida, un arbre frondós, viu i acollidor símbol de la FEDAC**. Modest Jou, director general de la FEDAC, va explicar que aquest arbre representava el col·lectiu d'educadors i educadores «amb ganes d'aprendre i passió per educar».

Els presentadors en van fer endinsar en aquest naixement de l'arbre: «Cada dia se'ns ofereix una nova oportunitat, amb un temps nou i entranyable que gaudim tots; infants, joves, educadors, famílies... Avui ens apuntem a viure una gran aventura, un viatge, un temps en el qual cultivem el nostre interior, on les emocions i els pensaments floreixen; somiem, filosofem, ens fem preguntes que compartim entre nosaltres, que ens fan créixer i ens ajuden a SER».

**Somiem... ens fem
preguntes que compartim
entre nosaltres,
que ens fan créixer i ens
ajuden a SER».**

La metàfora va ser embolcallada per la poesia i l'art de **Noemi Morral**. Ella ens va capbussar a la recerca d'una llum interior que faci brollar dins nostre una esperança, tot convidant-nos a SER.

La **FEDAC-Manresa Band**, formada per exalumnes, pares i mestres, també ens va recordar que la vida neix una mica cada dia i sense presses, arrelant-se a la terra, amb la cançó «**Fent camí per la vida**».

► **XAVIER MARCET I ELS LÍDERS DEL SEGLE XXI**

Tot seguit, la ponència de Xavier Marcet, «**Un nou paradigma de lideratge**», ens va endinsar en un món canviant que necessita organitzacions i persones capaces d'adaptar-nos a les exigències dels temps. Ens va explicar que **calen líders que puguin combinar la màxima ambició corporativa amb una humilitat personal no impostada**. Ser un líder no és només ser una bona persona, sinó també tenir una visió, un camí a seguir i ser capaç de prendre decisions i d'apoderar la gent. «Els líders saben escoltar, preguntar. Aprendre a preguntar pot portar quasi tota una vida. Els líders omplen les agendes de sentit. **Liderar és servir, no servir-se**» ens va recordar Xavier Marcet.

► **UN SENTIT HOMENATGE A LA COMISSIÓ FUNDACIONAL**

Sens dubte, el moment més emotiu del matí va ser **l'homenatge a les germanes que deu anys enrere van decidir iniciar aquest projecte conjunt de les 24 escoles**: una comissió

fundacional formada principalment per dones i que v confiar en es laics per donar continuïtat al carisma del Pare Coll. L' escrit que les mestres Adelina Mayordomo, Ada Sanmartí i Montserrat Bosch van dedicar a les germanes fou entranyable, ple de tendresa i estima; i l'aplaudiment que mestres, alumnes, exalumnes, famílies, i germanes els van dedicar, i que va embolcallar aquest moment, va configurar-se com una experiència memorable, Reproduïm a continuació l'escrit d'agraïment:

GRACIES, GERMANES!

Trucaré a la porta del records de molts de vosaltres que ara us trobeu en aquest emplaçament tan meravellós com és el Palau de la Música Catalana.

Vam començar a fer d'educadors en una escola on les germanes es cuidaven de tot: de dirigir l'escola, les aules, el menjador... Mare meva! Quina energia!

Això sí, de seguida vam descobrir que, per damunt d'aquesta dedicació, hi havia quelcom que veies, oloraves, senties, que com la pluja t'anava impregnant.

Delicadesa en el tracte als alumnes a les seves famílies, atenció als més necessitats, descobriment del talent i, per sobre de tot, persones que estimen, estimen i estimen.

«ABANS D'ENSENYAR A ESTIMAR, ESTIMA»

L'Anunciata t'interpel·la: **«Tu, educador laic, vols participar d'aquesta missió?»**

I aquesta missió dona tant sentit a la vida d'un mestre que la resposta és un **SÍ** en majúscules, un **SÍ** incondicional.

Amb generositat, els laics hem estat convidats a ser part activa de la missió, formant part de claudres compromesos i d'equips directius en els quals, tots junts, laics i germanes, treballem conjuntament, colze a colze. D'això se'n diu corresponsabilitat. Un valor que ens ha il·luminat i ens ha fet créixer.

Nosaltres hem après del vostre exemple. I quin exemple!

«ENSENYAR AMB ELS LLIBRE ÉS UN CAMÍ MOLT LLARG, PERÒ AMB L'EXEMPLE ÉS BREU I EFICAÇ»

L'any 2009, en un exercici de confiança i amb la visió de futur que us caracteritza, preneu la decisió de crear la Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll, FEDAC. Una fundació per continuar, germanes i laics, compartint el dia a dia a l'escola i fer créixer branques noves a aquest arbre d'arrels profundes que és l'Anunciata i viure una mateixa missió: educar evangelitzant i evangelitzar educant.

Volem fer un reconeixement a totes, TOTES les germanes. Avui es troben representades en aquest escenari per les germanes que, en el moment fundacional, formàveu part dels Consells i que van liderar amb seguretat, energia i esforç aquest projecte.

En un dia tan especial, i després d'aquests primers 10 anys de la fundació, us diem:

Gràcies per la vostra presència: gràcies per la vostra saviesa i, sobretot, gràcies per donar-nos l'oportunitat de ser companys i companyes de camí.

*El **SÍ** segueix essent en majúscula, el **SÍ** segueix essent incondicional!*

L'Anunciata, sens dubte, és obra de Déu.

Ada Sanmartí, Montserrat Bosch y Adelfina Mayordomo.

En nom de tots els components que vam tenir el goig de formar part de la comissió fundacional:

*Gna. Isabel Andrés, Gna. Rosa M. Picas, Marta Mingot, Jordi Civit, Modest Jou,
Ada Sanmartí, Montserrat Bosch y Adelfina Mayordomo.*

▶ SEGONA PART DE L'ACTE, AMB TXARANGO I LA PONÈNCIA DE JAVIER CORTÉS

Després d'una petita pausa amb esmorzar, durant la qual la gent es va poder trobar i saludar amb abraçades i petons, vam donar pas al creixement de la llavor, i els 24 arbres es van convertir en un de sol. A la tornada de la pausa, els components **Txarango i exalumnes Àlex Colinas i Joan Palà** ens van oferir una de les seves cançons i van compartir amb tots nosaltres records del seu pas per la FEDAC. La segona ponència de l'acte va anar a càrrec del marianista **Javier Cortés amb el títol: «Una cultura que dona sentit a l'escola»**. Javier Cortés va posar l'accent en allò que dona sentit a un projecte educatiu. I també va posar en el centre de la ponència el somni i la passió dels educadors, perquè «educar és transmetre el que és viu»-

Javier Cortés va exposar **el recorregut que ha de transcórrer tota institució per tal de créixer i per reafirmar i actualitzar la identitat de l'escola cristiana.**

També ens va recordar que el Pare Coll, com tots els fundadors de la mateixa època, va crear una obra educativa urgent per les necessitats del moment històrica donant-hi una resposta des de l'Evangeli: **«Avui, hem de continuar llegint els signes dels temps i donar una resposta des de la Bona Notícia que porti a construir un món millor»**. «La nostra PASSIÓ PER EDUCAR neix de l'experiència de la nostra vocació, alimentem-la, compartim-la, cuidem-la, recreem-la» va acabar dient Javier Cortés.

▶ L'ESCOLA DEL FUTUR ... I DEL PRESENT

Un altre moment memorable fou la **trobada del director general de la FEDAC, Modest Jou, amb la Judith i el Jordi, alumna i mestre de FEDAC-Vic** respectivament. Modest Jou va preguntar a la Judith què voldria de l'escola del futur. I ella ens va compartir els seus

pensaments: **«Una escola diversa i acollidora, oberta a la natura i amb activitats, on els alumnes tinguin un paper actiu, perquè jugant també s'aprèn, i més i millor».**

El conseller d'Educació de la Generalitat de Catalunya, Josep Bargalló, ens va parlar de l'educació no només com un dret universal, sinó també com un bé comú, que compleix amb una funció social. Va reconèixer que les **escoles FEDAC tenen aquesta funció social i comunitària** i que, en moltes poblacions, fan una feina d'integració.

Ja gairebé al final de l'acte, l'arbre de l'escenari va florir, amb la música del gran orgue del Palau de la Música Catalana, que Fernando Artime va fer sonar; i vam estrenar **un nou himne de la FEDAC**, interpretat pel grup Xilua i un cor d'alumnes de FEDAC-Anglès i FEDAC-Salt, i amb lletra elaborada per les 24 escoles.

A la sortida del Palau de la Música Catalana, tots els assistents van rebre com a agraïment unes llavors i uns poemes per emportar-se a casa una part del somni de la FEDAC.

► DINAR DE CELEBRACIÓ A FEDAC-HORTA

La celebració es va perllongar amb un dinar a l'escola FEDAC-Horta, amb l'assistència del Consell General de les Dominiques de l'Anunciata, el patronat de la fundació, els consells i les fundacions convidades, així com també els directors i les directores generals de les 24 escoles i la comunitat i l'equip directiu de l'escola d'Horta. La Gna. Ana Belén Verísimo, Priora general de les Dominiques de l'Anunciata, va dedicar un brindis dirigint unes paraules:

«Brindemos por los diez años de la FEDAC, Fundación Educativa Dominicas de la Anunciata Padre Coll, brindemos por toda la herencia recibida desde 1856 de estos colegios, en esta tierra y de este pueblo, por las hermanas que se entregaron en la educación, laicas y laicas que contribuyeron a lo largo de los años como profesoras, directoras...»

Brindemos por los diversos patronatos de estos diez años, por los equipos directivos, por el equipo de titularidad.

Brindemos por el pasado, el presente y el futuro lleno de oportunidades y esperanzas.

Brindemos con alguien especial que hoy está muy feliz. Lo haremos cantando el himno al Padre Coll y ¡brindemos!»

Agraïm el reconeixement i totes les felicitacions que hem rebut aquests dies.

Moltes gràcies!

EXERCICIS DEL GRUP CAPVESPRES

Un bon grup de germanes vàrem decidir, enguany, fer els exercicis a Gombrèn amb el grup CAPVESPRES, i certament va ésser una decisió molt encertada.

Ens va acompanyar el P. José M. Viejo OP, a qui algunes coneixíem de la nostra estada de reciclatge a Roma. Un dominic de cap a peus.

Per a tots/tes ens havien passat els anys, els nostre cabells blanquinosos, la cara amb arrugues... les postures corporals un xic envellides però, malgrat tot, els nostres ànims i il·lusions eren ben jovenívols encara.

Veníem de diferents comunitats i de camps de missions ben variats, però totes amb ganes de trobar, en el marc indiscutible de Gombrèn, la pau i serenor que necessitàvem a les portes de l'estiu.

A totes ens va agradar el TEMA:

TROBADA AMB JESUCRIST

«Estic a la Porta i truco», si vols... i obres... entraré.

Però... obrir la porta suposa... un risc i un canvi!

Les reflexions profundes del P. Viejo ens van ajudar molt a sortir de les nostres rutines, dels nostres egoismes i de les nostres comoditats. Ens deia: sou bones persones, el que penseu, el que feu és bo i amb bona intenció, per tant... però afegia: Malgrat ser bona persona i fer el bé... us heu de preguntar, estic fent el que Déu vol que faci en aquest moment de la meua vida i en el lloc on visc ara?

Ens va encantar la reflexió de la paràbola del Fill pròdig. Ens va fer veure el gran egoisme dels dos germans, tant el que marxa i torna, com el que es queda. Tots dos volien fer la seva i manipulaven el pare a favor seu. Mirant en profunditat, nosaltres som els germans que estan a casa a costat del Pare: estem sempre a casa amb ell, fem tot el que ell vol, en tot moment estem disposats a ajudar-lo..., però si ve "algú" a trencar el nostre benestar i la nostra pau, i ens toca començar a compartir, com l'acceptem? Ens enfadem amb el Pare perquè no ens ha donat mai un cabrit gras per a nosaltres?

Certament les paraules del P. José M. Viejo ens van "sacsejar".

Ai, Germanes! com ens convenen els dies de serenor i pau d'uns exercicis desitjats i esperats.

Pensem que Ell és a la porta i truca. Seria bo obrir, sense pors, i estar disposades a TOT!!!

El grup CAPVESPRES tornarà a organitzar les seves activitats pel nou curs. Fem-nos-hi presents.

Gna. Montserrat Sala

EN RECORD DE LA GNA. EMÍLIA PIZARRO

Des de l'equip de Pastoral del col·legi Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll –FEDAC Sant Narcís–, s'ha volgut retre homenatge a la germana Emilia Pizarro (a.c.s). Aprofitant l'avinentsa de la Missa del Dimecres de Cendra, es va creure oportú unir els dos esdeveniments, tot recordant el seu traspàs cap al Pare el dia 7 de febrer.

Va un acte molt digne, ben preparat, per l'equip de Pastoral. El professorat, antigues alumnes i personal afins a la comunitat s'hi van fer presents. Es van projectar un recull de fotografies on la germana Emilia apareixia en diferents moments i es podia entreveure les tasques que va desenvolupar a l'escola. Era evident que va deixar una petjada profunda com educadora i companya.

Aquest acte va ser, sens dubte, un testimoni més com a religiosa compromesa d'un deure social i col·lectiu. També val a dir, que va ser d'acció de gràcies al Senyor, tot refermant el do gratuït de la vocació. Totes som capaces de sembrar i fer el bé allà on estem. Quan la persona ho porta embolcallat amb una simplicitat de vida, deixa un rastre agradable per ser admirat. Surt del cor aquest desig: «Senyor, que mai no ens manqui la teva gràcia».

Cal evidenciar algunes frases que els mateixos professors han volgut destacar de la personalitat de la germana Emilia. Van dir:

- Va mostrar tenir domini personal, fent-se respectar pels alumnes i companys. Com «una formigueta» anava sembrant la llavor del deure complert junt amb els valors de tot bon educador.
- Ens aconsellava avançar temari abans de la festa del patró de l'escola, Francesc Coll, ja que, segons ella, «tot el que no s'hagués fet fins aquell dia, ja no hi hauria gaire temps per portar-ho a terme».
- Sempre es recordava de tothom, pensava en tothom, pregava per tothom, com també mostrava interès pels familiars del professors.

- Se la veia de naturalesa fràgil, però valenta d'esperit. Aquesta és una expressió en la que tots van coincidir.

A la nostra comunitat, de la qual n'havia estat membre durant trenta cinc anys, es va viure amb goig la celebració religiosa en la seva memòria. Ens sentim agraïdes a l'equip de pastoral i a tot el professorat de l'escola. Ells van ser els promotors de la iniciativa.

Mn. Fèlix de la parròquia de Sant Cugat de Salt (Girona), va saber unir dos esdeveniments en una mateixa celebració: dimecres de Cendra i el record del traspàs de la germana Emília. Els símbols presents a la celebració reforçaven el sentit litúrgic del dia. Les paraules adients de Mn. Fèlix van donar un to a l'acte de recolliment, serenor, viscut en un ambient molt respectuós.

En acabar la cerimònia, hi van haver mostres d'agraïment. Durant la celebració l'assemblea sintonitzava amb tots dos actes. El motiu d'aquest inici de la Quaresma d'enguany fou una celebració religiosa amb el retrobament de la Comunitat Educativa de l'escola.

Gna. Rosa Reverter

NO PLORIS SI M'ESTIMES

Sant Agustí

No ploris si m'estimes,
Si coneguessis el do de Déu i allò que trobaràs al cel...
Si poguessis sentir el cant dels àngels
Si veiessis els horitzons i els nous camins per on vaig ara..
Si per un instant contemplexis l'harmonia i la bellesa que jo contemplo...

Tu m'has vist i m'has estimat
al país de les ombres...
i ¿no esperes veure'm i estimar-me al país de les realitats eternes?

Creu-me...
Quan la mort vingui a desfer els teus lligams,
com ja ha desfet els que a mi m'encadenaven...
Quan arribi el jorn que Déu ha fixat
i tu vinguis a aquest cel on jo t'he precedit...

Aquell dia tornaràs a veure'm
sentiràs que et segueixo estimant
i trobaràs de nou el meu cor,
encara més ple d'amor.

Tornaràs a veure'm, transformat i feliç,
ja no esperant la mort;
i caminaré al teu costat donant-te la mà
pels nous viaranys de llum i de vida...
Eixuga les llàgrimes i no ploris si m'estimes...

LA GERMANA MARIA (ROSER) CODINA FULLA QUE ENS HA PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

La Germana MARIA (ROSER) CODINA FULLA va néixer a Badalona, província de Barcelona, l'11 de gener de 1932. Del matrimoni format per Josep i Roser, nasqueren quatre fills dos nois, Pepe i Santiago, i dos noies, Maria i Magdalena. Quan encara la Maria era molt petita els seus pares es traslladaren a viure a la població agrícola d'Albesa, província de Lleida, on el seu pare es dedicà a l'agricultura. Allà varen néixer alguns dels seus fills.

La nostra germana Maria (més coneguda com a Roser), va estar un temps residint amb les nostres germanes de la comunitat de Montserrat, i va treballar uns anys en una de les botigues del monestir. En el tracte amb les germanes es va despertar en ella la vocació religiosa, la qual cosa va exposar als seus pares. La reacció del pare al principi fou contrària als desitjos de la Maria, però la mediació de la Magdalena, la seva germana, ajudar a que canviés de parer i permetés l'ingrés de la seva filla gran a la nostra Congregació, que va tenir lloc el 13 de març de 1955, realitzant el postulantat a la comunitat de Barcelona- Sant Andreu. El mes de setembre d'aquest mateix any, inicià el noviciat en la nostra casa Mare de Vic, on va fer la seva primera professió el 8 de setembre de 1956 i la perpetua el 8 de setembre de 1962.

Un cop professa, la nostra germana va ser destinada a la comunitat de Castell del Remei. El 24 de setembre de 1964 arriba a la comunitat de Montcada i Reixac. El 8 d'agost de 1972 la destinen a Anglès on roman fins el 15 d'agost de 1982 quan es enviada a Roda de Ter, en aquesta comunitat estarà vuit anys. Entre el 1990 i el 2011 va estar assignada a la comunitat de Girona- Pare Coll i l'1 d'octubre de 2011, ja força limitada en la seva salut, la traslladen a la comunitat de Vic Residència, on a poc a poc va anar requerint més atencions quedant bastant reduïda la seva mobilitat a conseqüència d'aixafaments vertebrals que li feien patir forts dolors d'esquena.

En els seus molts anys d'activitat educativa, la germana Roser gairebé sempre es va dedicar als cursos de pàrvuls, més concretament als de tres anys. Tenia un atractiu especial per l'alumnat d'infantil als quals tractava amb

gran afecte i paciència i sabia descobrir i donar resposta a les seves necessitats. Gaudia ensenyant-los des de la base els comportaments i les actituds que reforçaran el seu desenvolupament integral. Al col·legi Pare Coll, de Girona, un cop jubilada continuà durant uns quants anys col·laborant en el centre, dedicant hores principalment a acollida, llar d'infants i reforç escolar.

Però la nostra germana, de temperament fort i inquiet, no es conformava només amb les activitats que realitzava a l'escola i en la comunitat; de cara a l'exterior era molt dinàmica, alegre i comunicativa. En els anys que va estar a Girona va participar amb dedicació a activitats parroquials, especialment en el camp catequètic, portant grups de preparació per a la primera comunió, cosa que feia amb gust i era responsable del seu compromís. Portava també la comunió a domicili a persones malaltes, tenint cura en ser constant i puntual en la realització d'aquest servei.

A Girona, durant molts anys va formar part de l'Hospitalitat de Lourdes, en la qual durant un temps va exercir la funció de coordinadora. Per a ella era una activitat atractiva a la qual dedicava tot el seu enginy i voluntat. Tenia una gran devoció a la Verge i es preocupava pels grups de malalts que els membres de l'Hospitalitat de Lourdes acompanyaven cada any. Van ser molts els viatges a Lourdes als quals va assistir mentre va estar bé; en els darrers anys, ja més limitada, l'acompanyaven a ella aquelles persones amb les que havia establert forts llaços d'amistat, alguns d'ells han perdurat fins al final de la seva vida, posant-se de manifest en les visites que han realitzat a la nostra casa per l'alegria de veure-la, encara que ella últimament expressava el seu afecte amb la mirada, més que amb les paraules, que s'anaven esborrant poc a poc del seu vocabulari. Aquestes visites sempre manifestaven agraïment i tendresa cap a la nostra germana.

L'adaptació a la comunitat de la Residència li va costar bastant, tenint en compte que havia estat persona que li agradava molt sortir de casa i relacionar-se amb persones de l'exterior i fins feia poc havia tingut plena autonomia per fer-ho. Aquí se li van limitar les sortides, perquè el seu estat físic així ho requeria. Amb el temps les tensions es van anar apaivagant i, en els últims anys en què romania moltes hores al llit, solia estar tranquil·la i es comunicava especialment amb els ulls, molt expressius i comunicatius, tant per les coses bones com per les dolentes. Era curiosa i seguia amb atenció tot el que passava al seu voltant i li encantaven els dibuixos animats que projectaven a la televisió, que segurament li recordaria els seus molts anys

amb els nens petits. Però la germana Roser seguia sent forta de caràcter i de vegades manifestava el seu geni quan la contradeien, rentaven o canviaven, tot i que sentia molt d'afecte per les persones que l'atenien o saludaven i en el període en que encara parlava, les saludava amb un "hola, maca ", o els deia que les estimava molt," fins al cel ".

Sentia un afecte especial per la seva família. La foto dels seus pares sempre va estar present a la taula de la seva habitació i mentre va poder, expressava el seu reconeixement quan la hi ensenyaves i deia amb afecte "el papa i la mama" i els donava un petó. Ja morts els seus pares, la seva germana i germans, amb les seves respectives famílies, van continuar acollint-la a casa per les vacances, visitant-la i trucant per telèfon interessant-se pel seu estat de salut. Últimament a la família els costava mantenir una conversa amb ella, però els mirava amb afecte i de vegades intervenia amb alguna paraula de records familiars. Després de marxar, si li feies memòria, recordava la seva visita o la seva trucada i, en algun moment, deia els seus noms. La seva germana Magdalena sempre s'emocionava quan venia a visitar-la i en molts moments Maria connectava especialment amb ella en recordar anècdotes de la seva infància i adolescència.

La nostra germana era propensa a agafar forts refredats i afeccions pulmonars. Aquest hivern ha patit diversos d'ells i en l'últim, que semblava que amb el tractament mèdic el superava, va tornar a recaure i poc a poc se'ns ha anat apagant. A la matinada del dia 5 d'abril de 2019, als 87 anys d'edat i 62 de vida religiosa, lliurava la seva ànima a Déu el seu Creador, que l'haurà acollit en el seu Regne amb amor i benevolència.

Des de la nova realitat que ja viu la nostra germana, acompanyada per la Mare de Déu de Lourdes i pel nostre estimat pare Coll, dels quals era tan devota, presenti al Pare tots els nostres anhels i desitjos i intercedeixi de forma especial pels seus familiars, per la Congregació i pel nostre món tan necessitat de pau i concòrdia.

Germana Maria Roser Codina, descansa en pau!

FAMILIARS DE HERMANES DE LA PROVINCIA QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

- ▶ Germana de la Gna. Josefina Mullerat Sans, de la ctat. de Navarcles.
- ▶ Germà de la Gna. M. del Carmen Celestino Bombin, de la ctat. de Barcelona - Sant Andreu.
- ▶ Cunyat de la Gna. Amparo Lorenzo, de la ctat. de Barcelona Sta. Úrsula.
- ▶ Mare de la Gna. M. Angels Figuls Macià, de la ctat. de Vic- col·legi.
- ▶ Germana i nebot de la Gna. Ana M. Martinez, de la ctat. de Lleida.
- ▶ Germà de la Gna. Carme Puig de la ctat. de Vic- Residència.
- ▶ Mare de la Gna. Mary Alberto de la ctat. de Barcelona Elisabets.
- ▶ Germà de la Gna. Pilar Martínez, de la ctat. de Sta. Coloma de Gramanet.
- ▶ Cunyada de la Gna. Juana M. Gaminde Montoya, de la ctat. de Manresa.
- ▶ Germà de la Gna. Joyce Frianeza, de la ctat. de Ho Chi Minh – Vietnam.
- ▶ Germana de la Gna. Lan, de la ctat. de Ho Chi Minh – Vietnam.
- ▶ Germana de la Gna. Purificación González, de la ctat. de Navarcles.
- ▶ Germà de la Gna. Carme Macià Gras, de la ctat. de Navarcles.
- ▶ Neboda de la Gna. Josefa Conde Quintela, de la ctat. de Vic- Residència.
- ▶ Neboda i cunyat de la Gna. Matilde Llobet Cols, de la ctat. de Vic- Residència.
- ▶ Neboda de la Gna. Pilar Casadevall Puig, de la ctat. de Súria.
- ▶ Cunyat de la Gna. Visitación Miguel Aliste, de la ctat. Elisabets.
- ▶ Cunyat i cunyada de la Gna. Mercè Artigas, de la ctat. de Navarcles.
- ▶ Cunyat de la Gna. M. José Dominguez, de la ctat. Barcelona Elisabets.
- ▶ Cunyada de la Gna. Mary Ann de Vera, de la ctat. de Quezon City.
- ▶ Cunyat de la Gna. Ángeles Rodríguez Alonso, de la ctat. de Manresa.

**PREGUEM PERQUE GAUDEIXIN SEMPRE DE L 'AMOR DE DÉU
PARE I INTERCEDEIXIN PER A TOTES NOSALTRES.**

NOMENAMENTS DE PRIORES (Trienni 2019-2022)

Gna. M. Dolors Viladot Alsedà de la comunitat de Barcelona Sant Andreu

Gna. M. Pilar Figuerola Clavé de la comunitat de Lleida

Gna. Anna M. Basany Puig de la comunitat de Sant Vicenç de Castellet

Gna. Carme Bosch Sampedro de la comunitat de Navarces

Gna. Maribel Padernilla Palomar de la nueva comunitat de Ho Chi Minh – Vietnam

Gna. Rolindes González García de la comunitat de Calamba - noviciat

ASSIGNACIONS

GERMANA	de la COMUNITAT	a la COMUNITAT
Elvira Roman Borja	Pineda de Mar	Vic- Residència
Teresa Reixach Casajuana	Elisabets	Vic- Residència
Isabel Perernau Vilaró	Sant Feliu de Codines	Vic- Residència
Conxita Oferil Miró	Puig d'Olena	Vic- Residència
Antonia Missé Soler	Puig d'Olena	Vic- Residència
Mercè Muntadas Tañá	Puig d'Olena	Vic- Residència

Remei Reverter Talleda	Puig d'Olena	Vic- Residència
Isabel Zardoya Calvo	Puig d'Olena	Barcelona - Horta
Antonia Castilla Poyatos	Pineda de Mar	Canet de Mar
M. Teresa Matilla Díez	Pineda de Mar	Prov. Sta. Catalina
Dolores Perales Sanchis	Barcelona St. Andreu	Maó – Menorca
M. del Carmen Roset	Maó - Menorca	Sant Feliu de Codines
M. Montserrat Sala Gramunt	Navarcles	Maó – Menorca
M. Sagrario Llorente Herrero	Quezon- City	San Carlos City
Analiza Gacelos Nacario	Quezon- City Estudiantat	San Carlos City
Đỗ Thị Diễm Ly (Inès)	San Carlos City	«San Pedro Almató» Vietnam
Nguyễn Thị Ánh Nguyệt (Teresa)	Quezon- City Estudiantat	«San Pedro Almató» Vietnam
Ngô Thị Kim Thu (Maria)	«Ntra. Sra. del Rosario» - Vietnam	«San Pedro Almató» Vietnam
Thái Thị Đào (María)	Quezon- City Estudiantat	Calamba City
Cao Thị Duyên (María)	Quezon- City Estudiantat	«Ntra. Sra. del Rosario» - Vietnam
Huỳnh Thị Hoàng Trâm (Maria)	Calamba City	Vic- col.legi

La nova comunitat de Vietnam, que s'ha iniciat el dia 25 de juliol de 2019 portarà el nom del màrtir «Sant Pere Almató».

La comunitat està formada per les germanes:

Maribel Padernilla Palomar
 Ngô Thị Kim Thu (Maria)
 Đỗ Thị Diễm Ly (Inès)
 Nguyễn Thị Ánh Nguyệt (Teresa)

La Gna. M. Natividad Martínez de Castro del 14 al 29 d'agost va viatjà a Vietnam, per acompanyar uns dies a la nova comunitat.

Correu de la comunitat
«San Pedro Almató»

d_anunciata@yahoo.com

Les germanes:

Freila Saig Cañete

Nellie Lamcis Pakia

Assistiran a la Formació per la preparació dels vots perpetus durant els mesos d'octubre i novembre que tindrà lloc a Madrid i a Vic.

GERMANES DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat